

DADZIS

Noskanējis
imantslochmelis@inbox.lv

2006

SATĪRAS UN HUMORA ŽURNĀLS
IZNĀK KOPŠ 1957. GADA
DIVAS REIZES MĒNESĪ

septembris Nr. 17

KALNOZOLS

iesus
strādniekiem
īs?

PĀRIKĀ

HOI, JEZUP!!!
bebri nāk...

SIMIES POZITĪVI!

NEKS ARĪ IR CILVĒKS

Kultūras
mantojums:

Ē. Ozoliņa dižzīmējums
dusi poēma par Ļatgolu

ARĪ:
tējam LATTELECOM
komplektu
ve pēc scenārija
skais horoskops

**Šurp, pudeles, uz skolu,
Lai prieks ir mācīties!!!**

LAIŠS DĀVĪES UZ SKOLU!

Alkohola lietošana ir kaitīga veselībai!

irija par **Mego** reklāmas bukletu jums nav
protama, uzmanīgi ieskatieties reklāmas
labajā augšējā stūrī.

**Maize bez jomādiem uzturējošiem
no Latvijas audzētiem graudiem**
PASTĀVS: rudzu milti, kviešu milti,
soda, cukurs, sāls, tauki, ķimenes.
100 g - 210 kcal
Maize kviešiem garantē maizīti
ALBERTS BLUMBERGS
Lauku maize
Rudzu formas
„proletāriešu kekss”

Latvijas klinģeris
Kvalitāte, kas ir Vārmis par
Tālrunis: 33 27140
Tā tagad sauc to, ko agrāk dēvēja par Kieģelīti.
Ieteikums ražotājiem:
izvēlot koku Rengēdāju raustu...

4 751110050

ojam drukas velniņa nedarbus!
numura 2. lappusē pareizi jābūt G. Šķenders.
ainojamies.

Mīlo DADŽI!

Rakstu Tev pirmo reizi, tāpēc mana izteikšanās
varbūt būs ne visai gluda, bet man un maniem
draugiem radās priekšlikums.

Vasaras karstajās dienās, kad malkojam da-
žādas, Latvijā ražotas alus zortes, mēs mēdzam
uzdziedāt vecās studentu tā sauktās buršu dzies-
mas no šaudierēšanas laikiem Tērbatā. Viena no
skaistākajām ir:

Lai apiņi aug griezdamies
Un mieži, veldrē spiezdamies,
Krambambambambulīt, krambambulīt!

Tad, lūk! Kāpēc gan mūsu lielās alus ražotnes,
īpaši provinciālās – Piebalgas, Lāčplēsis, u.c. –
nesāk ražot jaunu, senču un buršu laikiem pie-
dienīgu šķirni ar nosaukumu **KRAMBAMBULIS?**

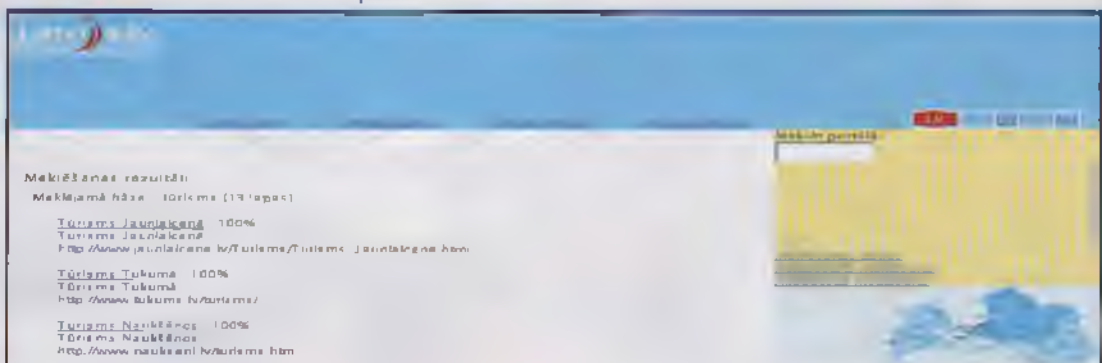
Ar cieņu JANKA P. no Stopiņiem

PA DADŽA MATERIĀLU PĒDAM

LATVIJĀ TŪRISMAM BŪT!

Iepriekšējā numurā DADŽIS testēja www.latvija.lv

Nenoturējāmies un atkal iegājām šajā portālā. Lūk, kā iepriekš nesekmīgie tūrisma iespēju
meklēšanas rezultāti izskatās tagad. Jādomā, ka arī pārējos solījumus portāla veidotāji turēs un
drīzumā varēsīm izmantot arī e-portfeli.

PĀRDEVĒJI NAV RAKSTNIEKI

DADŽA 11. numurā lasījām rakstu par vei-
kala ELVI /Dubultos./ apkalpošanas kultūru.
Sazinājāmies ar veikala vadību un jautājām,
vai šāda vēsa un rezervēta komunikācija ar vei-
kala klientiem ir speciāli izstrādāta darbības
konceptija? Saņēmām solījumu saņemt rakstis-
ku atbildi, bet... Zvanījām vēlreiz, uzzinājām,
ka ir notikusi darbinieku sapulce un nelaipnās
veikala darbinieces liktas pie kauna staba. Un jau
atkal saņēmām solījumu tuvākajā laikā saņemt
rakstisku komentāru. Gaidījām, gaidījām, gai-
dījām... Atbildi nesaņēmām. Cerams, ka pēc šī
incidenta apkalpošanas kultūra tomēr ir uz-
labojusies.

Cik gan bieži, izdzirdot trokšņojošos kai-
miņus, esam iedomājušies – tūlīt iešu un...
Tālāk izdomājiēt paši, ņemot par pamatu savu
mentālītāti un dzīves stilu. Rīdziniece I. Zentiņa
izvēlējās uzrakstīt mums. Šo vēstuli lasījām 13.
numurā. Atbildi mums sniedza Rīgas Pašvaldības
Policijas pārstāvji.

ATBILDE

UZ CIEN. I. ZENTIŅAS KUNDZES VĒSTULI

Saprotams, ka patiesā un vienīgā jūsu vēstulē
paustā vēlme ir netraucēti atpūsties savā dzī-
voklī. Un tādas ir jūsu tiesības.

Likums par dzīvojamo telpu irī, ja tas ir īres
nams, kā arī Likums par dzīvokļu īpašumu pri-
vatizēta dzīvokļa gadījumā nosaka iemītnie-
kiem lietot dzīvojamās telpas tā, lai netraucētu
citiem dzīvokļu iemītniekiem. Ja šāda veida
nesaprašanās un strīdi nav atrisināmi savstarpē-
jo sarunu ceļā, kā izskatās jūsu gadījumā, strīdi
ir risināmi civiltiesiskā kārtā, tas ir – jāsniedz
prasība tiesā.

Tā nu ir, ka šobrīd noteikumi par dzīvojamo
telpu koplietošanu nosaka, ka no plkst. 23.00 līdz
7.00 dzīvokļos jāievēro klusums. Šajā laikā lietot
televizorus, radiouztvērējus, magnetofonus un
citas skaņu ierīces atļauts tikai tādā gadījumā,
ja tas netraucē citu mājas iemītnieku mieru. Pa-
teikts skaidri – naktī jāievēro klusums, bet, kas
attiecas uz skaļu mūzikas atskaņošanu dienas
laikā, citēju likuma normu – *Nosodāma jebkāda
veida darbība, kas rada troksni un pārsniedz
attiecīgajā diennakts stundā noteikto akustiskā
trokšņa pieļaujamo normatīvu vai vides trokšņa
robežlīelumu.* Tātad, lai šādu dziedātāju sauktu
pie atbildības, būtu jāveic speciāli mērījumi, kas
šajā brīdī diemžēl mūsu valstī nav pieejami.

Vēlētos viest cerības uz drīzu miera ie-
stāšanos, paužot jums, ka šobrīd Rīgas Domē
tiek apspriesti grozījumi sabiedriskās kārtības
noteikumos un diskusijas notiek arī saistībā ar
jautājumu par trokšņošanu un miera traucēšanu
vispār, tas ir – ne tikai nakts laikā.

Nobeigumā aicinu cien. I. Zentiņas kundzi
tomēr ar rakstisku iesniegumu vērsties savas
priekšpilsētas /rajona/ pašvaldības policijas
pārvaldē. Iespējams, ka skaļu mūziku mīlošai
meitenei iecirkņa inspektora apmeklējums un
pārrunas palīdzēs saprast viņas trokšņošanas –
muzicēšanas nodarīto skādi apkārtējiem.

Ar cieņu un izturību novēlot,
RPP sabiedrisko attiecību
sekretāre INESE TĪMANE

DADŽIS: Paldies par ieteikumu, atliek vien
cerēt, ka iecirkņa inspektora formas tērps atstās
uz dziedošo trokšņotāju vajadzīgo iespaidu,
bet tas jau ir cits temats – vai mūsdienās vārds
policija spēj kādā ieviest bijību vai vismaz cieņu.

Rakstiet mums! Žurnāla "Dadzis" redakcija Graudu iela 68 - A318, LV1058 e-pasts: redakcija@dadzis.lv Tālr.: 7611708, fakss: 7611018

Žurnāls "Dadzis", iznāk kopš 1957. gada divas reizes mēnesī, reģ. apl. Nr. 000701251, ISSN 1691-2519. Iespiests LĢIA tipogrāfijā "Latvijas karte" Izdevējs SIA "Humora institūts",
reģ. Nr. 40003757328, Graudu iela 68-A 318, Rīga, LV-1058. Tālr. 7611708, fakss 7611018, e-pasts: redakcija@dadzis.lv, www.dadzis.lv. Galvenais redaktors Andris Ruģēns.
Humora nodaļas redaktore Kristīne Augstkalne. Mākslinieks maketētājs Dainis Breikšs. Reklāmas ievietošana: tālr. 26612277, e-pasts: reklama@dadzis.lv. Saņemtos materiālus
redakcija atpakaļ neizsūniedz.
© Pārpublicējot materiālus, nepieciešama SIA "Humora institūts" atļauja.

U. Lemešonokas zīmējums

BĒRNS – VIDUSSKOLĒNS!

Klāt ir atkal skolas laiks,
Slapjš no tēvu sviedriem.
Bērnā gribas kaut kas jauns,
Kas nav klases biedriem.

Jankam pāpus tiešām foršs,
Kaut ar šķībām un klībām.
Klasē vienam esot Poršs,
Puikam jāpērk džips.

Mārai tētis Malajā
Braucis auto skatīt.
Neiešot vairs tramvajā
Savus kaulus kratīt.

Mazs ir skolas laukumiņš,
Atgādina pūzni.
– Učuk, – brēc kāds jaukumiņš,
– Aizvāc savu lūzni!

Mātes sūdzas tantiņām,
Domei lūdzas klusi.
Nauda skolas mantiņām
Esot pietrūkusī.

INĀRA ŠTEINBERGA

VĒJĀLĀZĪBA NOGALINA

IEKLĒJIET PAPILDUS DARBU!

G. Ziemeļa fotokolāžas

TESTS

VAI ESAT PRAKTISKS?

Padomijas laikā, kad daudzas sadzīves ierīces nebija pieejamas, katrs otrais iedzīvotājs nevienu kļuva par racionalizatoru. Ārzemniekiem atlika tikai pabrināties par mūsu izdomu. Iepriekšējā numurā piedāvājām jums noskaidrot, vai esat taupīgs, šoreiz – uzzināt, vai esat praktisks.

Jūsu atbildēs dominē A variants

Par ko gan jūs domājat, kad izvēlējāties šos atbildžu variantus? Jūs taču esat inteliģents cilvēks! Turklāt cinītājs. Acīmredzot ekstrēmā situācijā esat spējīgs pārsteigt ne tikai citus, bet arī pats sevi, tomēr ikdienā moblais telefons, televizors, radio, pat virtuves kombains un citas sadzīvē lietojamās ierīces pilnībā valda pār jums, nevis jūs pār viņām. Pievērsieties dabas budismam, jaunākajā gadījumā vismaz izlasiet kādu izdzīvošanas rokasgrāmatu, piemēram *Padomi namamātei*.

Jūsu atbildēs dominē B variants

Racionalizatora gars jūsos ir dzīvs, pat visulvētra nepārsteigs jūs nesagatavotu. Nav tādu orkāna, kas, aiznesot jūsu māju, paliktu nesodīts. Par spīti tam, ka plūdods būs gājuši bojā visi veļas pulvera krājumi, nākamo vilni jūs sagaidīsiet lepni paceltu galvu, turklāt baltā, stērķelētā kreklā. Mobilais telefons jūsu rokās viegli pārvērsas par ūdens sildītāju, bet portatīvais dators par gala dēlīti. Reizēm der atcerēties, ka cilvēces viedākie prāti tomēr ir pūlējušies radīt ierīces katram dzīves gadījumam atsevišķi.

Jūsu atbildēs dominē C variants

Vieglums, ar kādu jūs vadāt savas dienas raksturīgs vienīgi Dieva dotiem plānpriņķiem vai trenētiem idiotiem, kas bieži vien ir viens un tas pats. Jūs nemaz nepamanāt situācijas, kas būtu jāpieņem konstruktīvs lēmums un jāliek lietā racionalizatora stīķi. Jūsu prāts neuzticas nedz īstajai, nedz iedomātajai realitātei. Varbūt esat dzejnieks? Varbūt jums vērts par tādu kļūt? Bet varbūt jūs gluži vienkārši esat apveltīts ar ļoti melnu humora izjūtu, par ko dažs labs varētu jums pat apskaut...

HERBIRBINA

KURMJA DAKUJĀNI!

- Pat paša dārza auglis ir garšīgāks, ja to noplūc no žoga ārpusē.
- Nemākulīgi slēpjot mazu viltību, var izskatīties pēc liela blēža.
- Ne katrs melis ir lielbnieks, bet katrs lielbnieks ir melis.
- Garšotāji ir drosmīgāki par ostītājiem.

FRANCIS USĀNG

1. Kā izgludināt kreklu, ja jums nav nedz gludekļa, nedz kaimiņu?

A. Naktī novietot kreklu zem sloga, piemēram, apgāztām klavierēm.

B. Uz pakaramā izliktu kreklu pakārt virs vannas un atgriezt karstā ūdens krānu.

C. Nevajag gludināt, vajag samīcīt ciešā murskuli, rīt varēs teikt, ka sekojat jaunākajām modes tendencēm.

2. Kā izvārit olu, ja dzīvoklī nav nedz gāzes, nedz elektriskās plīts?

A. Ātri sakurt uz virtuves grīdas ugunsgrāvu, sameklēt grāpīti, olu iekšā, un – viens divi – gan ola gatava, gan kaimiņi sasildījušies.

B. Izvārit olu elektriskajā tējkannā.

C. Kāpēc vārit, ja var apēst jēlu?

3. Kā pareizi izvilk skabargu?

A. Vispirms izvilk baļķi no acs, pēc tam arī skabargu.

B. Palūgt, lai kāds cits jums izvelk baļķi no acs, jo citādi neredzat skabargu.

C. Aizbāzt arī otru aci ar baļķi, skabarga pati izkritīs.

4. Kā pagatavot maltīti no trim ēdieniem, kad ledusskapī svilpo vējš?

A. Pirmajā vējš – atverot ledusskapja durvis, otrajā vējš – aizverot ledusskapja durvis, bet trešajā – vienreizējs ledus no saldētavas sieniņām ar vēju pēc izvēles.

B. Čaplins vārīja zupu no sīkstā zābaka, bet man taču ir vecās desu ādiņas!

C. Nedēļu vecās paniņas nodrošinās visus trīs ēdienus ne tikai vienai, bet vēl vismaz trim dienām.

5. Kā salīmēt plisušu riepju?

A. Izlaist gaisu no visām riepām, tad braucot atšķirība nebūs manāma.

B. Prasmīgam braucējam gaiss nav traucēklis. Pat lāči cirkā prot braukt ar vienriteni.

C. Drošāk ir nomainīt beigto braucamrīku pret citu. Uz ielas tādu ir daudz...

6. Kā pareizi veikt mākslīgo elpināšanu?

A. Lai izvairītos no infekcijas, mehānizēti – ar rokas pumpi, caurulīti un piltuvi.

B. Protams, no mutes mutē!

C. Pirms veikt varoņdarbu, vienmēr ir vērts pārliecināties, vai to var izdarīt kāds cits...

7. Vai jūs spētu izdzīvot uz vientuļas salas?

A. Tas atkarīgs no maniēm nelaimes brāļiem.

B. Skautus džungļi nebauda.

C. Spēlē vai īstenībā?

100 gramu un kultūra

Alus degustēšanas rokasgrāmata

Vērojums

- Alus garša nav jūtama, krāsa caurspīdīga.
- Kājas ir aukstas un slapjas.
- Grīda izskatās izplūdusi.
- Grīda kaut kur brauc.
- Redzat baltu gaismu.

Iemesls

- Kauss ir tukšs.
- Nepareizs kausa stāvoklis.
- Jūs skatāties caur kausa dibenu.
- Jūs tiekat nests.
- Esat nokritis uz muguras.

Novēšanas mehānisms

- Jāatrod kāds, kurš nopirks vēl vienu kausu.
- Nepieciešami regulāri treniņi spoguļa priekšā.
- Sk. punktu nr. 1.
- Noskaidrot, uz kuriem, un palūgt kompensācijai alu.
- Palūgt kādam nolikt jūs sēdus stāvoklī un alu.

PERSA PAR PALAIDNA PUKAS PIDRIKA PIEDZĪVOJUMIEM

Pār Pampāļu pagasta Plēkstinu pusmuižas pussagruvušo pirtiņu pārvilkās pelēki padebeši. Pusgraudniekam Pākstītem piedzima pirmdzimtais puika. Par puikas piedzimšanu Pākstīte pārlietu priecājās.

Pākstīte puiku pierakstīja pagasta papīros par Pidriķi. Pidriķis paaugās – piebrieda, piekliegdams pilnu pasauli pēc piena. Pēc puikas paaugšanās Pākstīte padomāja par puikas paskološanu pagasta pirmās pakāpes pamatskolā. Pamatskola Pidriķim patika.

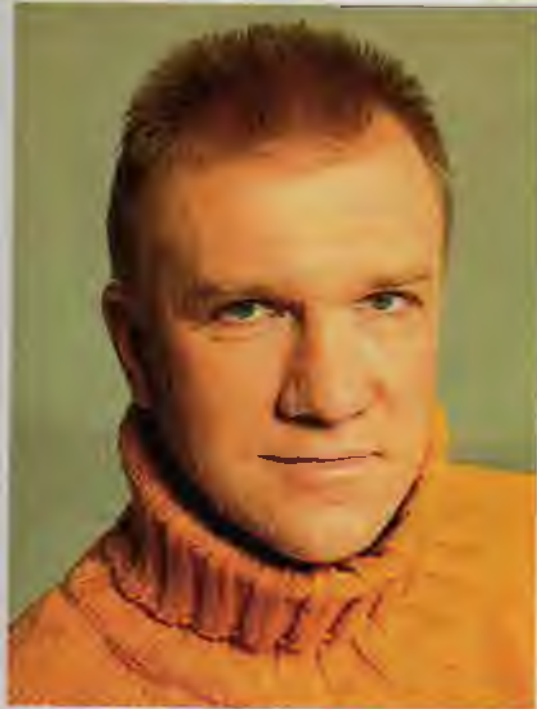
Pamatskolas pārzinis Priede puikām pastāstīja par plašo pasauli: Persiju, Palestīnu, par pussagruvušām piramidām Pireneju pakājā. Pēc pilnas pirmās pakāpes pamatskolas programmas pabeigšanas Pākstīte puiku pārveda Piltenes pilsētā pie pulksteņtaisītāja Plēves pamācīties par pulksteņtaisītāju. Plēve puiku pieņēma.

Pastrādājis pāri pusgadam, piektdienas pēcpusdienā, Plēvem promisesot, pulksteņtaisītāja puikas piedzērās. Pidriķis pārdzēries palīda pagaldē plēst pustukšās pudeles. Pulksteņtaisītāja palīgs Pleite pasauca policiju. Policijas prefekts Plinte puikas papriekš pamatīgi pabāra, pēdīgi, pēc protokola parakstīšanas palaida.

Pirmdien pārradies pulksteņtaisītājs Plēve, padzirdējis puiku palaidnības, Pidriķi padzina. Pidriķis pārgāja Piltenes pilsētas pārtikas preču pārdotavā par pārdevēja palīgu. Pārtikas preču pārdotavā parasti pirkās Piltenes pilsētas pienotavas pārziņa palīdze Pauīne. Pidriķim Pauline patika.

DADŽIS: – Vai esat dabas draugs?

VALDIS KALNOZOLS: – Pirms kāda laika nodarbojos ar vides aizsardzību. Tagad retāk, taču no dabas neesmu attālinājies. Šobrīd man pašam ir zemnieku saimniecība – tas gan vairāk ir kā tāds joks, jo parasti zemnieku saimniecību uztver kā peļņas avotu, bet šī ir vairāk naudas tērēšana. Man bija pat divdesmit divas aitas, suns gan vienu nokoda, tagad tikai divdesmit viena. Ir arī 100 hektāru rudzu. Tur ir ļoti skaista daba, zemesgabalam piegul četri ezeri, un ir kalnains apvidus. Īsta Šveice.

DADŽIS: – Savulaik bijāt Šaha federācijas prezidents, tātad esat krietns melnbaltā laukuma cienītājs?

V.K.: – Šahs ir mana bērnība. Es izaugu uz ielas, un, ja nebūtu šaha, kas zina, kur es tagad vandītos. Uzskatu, ka šī spēle ir daļēji līdzīga dzīvei. Šahs ir loģisks, un, lai gan dzīve mēdz būt neloģiskāka, saskatu zināmas līdzības. Domāju tā – ja dzīvē gribi gūt panākumus, pirmkārt viss jādara stingri pēc plāna, jāuzraksta, jāizdomā viss līdz pēdējam sīkumam. Otrs princips, pēc kā jāvadās, – nekad neko nepilnnot! Skrien, dari kaut ko absurdu, cilvēki saka, ka tas ir idiotisms, vienalga tu to dari. Panākumi rodas tad, kad spēj savienot šīs divas lietas, jārikojas attiecīgi pēc gadījuma. Ja vajag, darbojies pēc stingra plāna, bet tad, ja tas neatbilst situācijai, kā šizofrēniķis un idiots. Tikai galvenais nesajaukt!

DADŽIS: – Vai Latvijā risinās aktīva šaha dzīve?

V.K.: – Par spīti tam, ka kopš Padomju Savienības beigām šahs ir piedzīvojis baigo kritumu un šaha attīstībā ir bijis tāds kā sitiens zem jostas vietas, Latvijā šahistu ir ļoti daudz. Vismaz divsimt tūkstoši iedzīvotāju. Jā, *tusiņi* notiek: Liepājā – *Liepājas Rokāde*, iespējams, notiks *Rīgas kauss*, kam atbalstu sniedz Rīgas dome. Notiek dažādi čempionāti, pasākumi. Latvijas šaha skolas audzēkņi pirms kādiem diviem, trim gadiem pasaulē guva lieliskus rezultātus. Pasaulē piektais labākais šahists ir no Latvijas šaha skolas. Starp citu, paradokss – Latvijā šahistes ir populārākas un vairāk nekā zēnu.

DADŽIS: – Tātad sievietes ir labas šaha spēlētājas?

V.K.: – Viriešu kārtas pārstāvji gūst labākus rezultātus, taču sievietes, kuras brauc uz čempionātiem, parasti iegūst labākas vietas.

Kādurīt, braucot pāri Akmens tiltam, Vecrīgas pusē DADŽIS ieraudzīja lielu plakātu ar simpāt meiteni, kura urbina degunu. Zem meitenes portreta uzrakstīts, ka arī Īrijā ir skaistas meitenes, bet tavas rokas vajadzīgas šeit. Kas tas? Izrādās, tā SIA KALNOZOLS mājās palikt aicina tos, brauc meklēt Laimīgo zemi ārpus dzimtenes. Prātīgi darīts, secina DADŽIS un uz interviju aicina Valdi Kalnozolu, SIA KALNOZOLS Valdes priekšsēdētāju. Vīrs kā ozols!

DADŽIS: – Vai jūs Vērmānes dārzā ar večiņiem neejat spēlēt?

V.K.: – (*Smejas.*) Reti sanāk. Ar sievastēvu reizēm spēlējam, bet viņam patīk *blices* sist. Es esmu tāds kā žirafe, man patīk lēni domāt. Bet *blices* ir nervozas, rokas, kājas trīc.

DADŽIS: – Vai atceraties kādu saspringtu cīņu? Garāko partiju?

V.K.: – Garākā partija ir bijusi astoņas stundas. Biežāk gan trīs ar pusi, četras stundas. Atceros, sešpadsmit gadus biju ļoti labs šahists, pirmais ne, bet kāds desmitais, četrpadsmitais gan. Un tad man *aizgāja šiberis* ciet. Pārspēlējos. Kaut kad pēc Latvijas čempionāta. Līdz tam es visus onkuļus pagalmā apsitu viens un divi, bet tad man kaut kas laikam ar galvu notika un es sāku viņiem visiem zaudēt. (*Smejas.*) Tagad jau viss ir atkal kārtībā.

DADŽIS: – Vai pastāv šahistu solidaritāte?

V.K.: – Šahisti īsti nav basketbolisti vai futbolisti. Šahs ir individuāls sporta veids, tā nav komandas spēle. Tādēļ Latvijā nav *šahistu mafijas*. Kad es biju federācijas prezidents, kādus divus trīs gadus, arī tur bija vairāk savstarpējas ešanās, individuālas cīņas par izdzīvošanu.

DADŽIS: – Tomēr šahisti taču nav nekādi kokainie tipi?

V.K.: – Protams, kur nu bez jokiem. Bija tāda smieklīga lieta kā šaha nometnes. Atceros, reiz mums bija Ludzā viena tāda. Tur, protams, bija iesvētīšanas un līdzīgas lietas. Viens audzēkņis bija iesvētīts, bet viņu no mūsu būdiņas pārcēla uz citu. Arī viņa gultu prom aiznesa. Pagāja kādas trīs vai četras nakts, un es izdzirdēju troksni. Izrādās, pūsis vakarā bija *pārķēris* un instinkti atgriezies mūsu būdīnā, lai gan jau dzīvoja citur.

DADŽIS: – Vai nenāk prātā kāds jautrs notikums ne no šahistu dzīves?

V.K.: – Bija visādi. Piemēram, bērnībā mēdzām staigāt apkārt tādos piecu, desmit cilvēku barīnos. Klidām un darijām visādas muļķības. Reiz bijām atkal kaut ko nogrēkojušies un notinušies. Gājām pa Čaka ielu, piebrauca milicijas *bobiki*. No tā izleca satrakušies sievieti, divi miliči un viens drošības darbinieks civilajā apģērbā. Sieviete sāka kliegt, rādot uz mums: – *Viņš tur bija, un viņš arī!* – Bet viens no mūsu kompānijas mierīgi viņai prasa: – *Viņš tur bija? Otrs arī tur bija? Un tas virietis arī?* – norādot uz drošības darbinieku. Sieviete saka: – *Jā viņi visi bija un tas*

virietis arī! Jā, jā, viņš arī tur bija! – Tā nu mīļā iecēla drošības darbinieku *bobikā* un aizbrauc bet mēs izsprukām sveikā.

Citreiz atkal es biju taisnības cīnītāja loceklis. Savulaik paralēlklasē mācījās tolaik pazīstamā vadošā darbinieka dēls, tāds kā vietējais *huligāns*. Tagad gan viņš ir miljonārs. Tolaik sīkā bija populāra importa plašu izplatīšana, arī viņš ar to nodarbojās. Bet viņš bija pāspāpbižot vienu citu puisi, un mēs nolēmām riebties. Viņam bija paredzēts darījums skatuale, tā bija ļoti populāra vieta. Zinot, ka viņš nāks savas plates pārdot, es paslēpos būdīnā, kad notika darījums, es nācu ārā būdīnā un saucu: – *Ak, tad jūs te ar spekulāciju nodarbojaties?!* – Tobrīd biju apzinīgā lomā iedomātu oreolu uz galvas. Es to plati viņam atņēmu un sadauzīju. Beigās gan izrādījās, ka tajā bija Raimonda Paula dziesmas valstamlīdzīgs, tādēļ finansiālus zaudējumus vairs nebija, drīzāk viņu tikai pārbiedējām.

DADŽIS: – Strādāt sākat par celtnieku?

V.K.: – Biju neizdevies jurists – *knaps* trijnieklatviešu valodā. Sapratu, ja jurists nebūšu, jāatīstam līdzīga profesija – celtnieks! Jau četrpadsmit gadu vecumā pa vasarām sāku strādāt, pie koka veijera. Vienreiz nostrādāju un sapratu, ka šāda mūžu vairs nestrādāšu rūpnīcā! Celtnieks ir labāk. Viņš ir brīvā dabā, un darbs nav monotons. Padomju laikā gan bija tās *kašči*, bet tagad jau būvē, ko gribi. Dienas nekā nebūs vienādas. Protams, arī tas, ka var iet pilsētu un lepnī teikt – šo fasādi mēs krāsojam. Te mēs remontu taisijām, kā mēs te būvējam šo no jauna uzcēlām! Ir taču, ar ko palepoti (*Smejas.*)

DADŽIS: – Liekas, ka celtniekiem arī ir tāds kā *maļāšņiks*. Ir redzēts, kad būvnieki garām iet meitene, visi bariņā svilpj un aktīvi pievērš uzmanību...

V.K.: – Tas ir tāds *brekšu* saiets. Izņem krāsotāju, celtniecība ir viriešu profesija. Tad sanāk veči, it īpaši, ja viņiem nav dāmu, tad jebkas cits neatliek. (*Smejas.*) Ofisā ir vieglāk, tur puse meiteņu, puse puisi.

DADŽIS: – Par ko joko celtnieki?

V.K.: – Labākais un arī melnākais joks ir darba drošība. Ja, ceļot lielas mājas, to neievēro pietiekami, var sanākt kā padomju laiku anekdotes – *Ģeduska, tam ņetu lifta! – Ķepizģiņi...* – Ir diemž

Arhata zīmējums un mūsu pieminētā reklāma

arī dzīvē bijuši tādi gadījumi.

DADZIS: – Kops padomju laikiem ir mīts par celtniekiem kā lieliem iemetējiem.

V.K.: – Tagad vairs tā nav. Pat Krievijā, kad biju, pat tur vairs tā nav! Ir gadījumi, bet reti, un tad puisis pats nožēlo, ka viņš tā darijs.

DADZIS: – Vai KALNOZOLS ķīniešus par strādniekiem vedīs?

V.K.: – Vedīs. Vēl pietiek, ir strādnieki no laukiem, bet vēlāk, iespējams, būs jārikojas alternatīvāk. Ja padomju laikā Latvijā bija vjetnamieši par strādniekiem, tad arī ķīnieši nekur nemuks. Galu galā no Latvijas ir aizbraukuši 100 tūkstoši darbaspējīgo. Manuprāt, tie ir tie, kuriem slinkums ir kvalificēties. Tā ir arī valdības vaina. Jo, vai nu tur paliec visu mūžu nekvalificēts darbinieks, vai arī atgriezies un sāc visu no nulles. Vajag tālāk popularizēt, ka šeit divus pirmos gadus tu, oboš sakodis, dzīvosi par tiem simt vai divsimt latiem, bet studējot iegūsi izglītību, profesiju un tad taču pelnīsi savu tūkstoti latu mēnesī! Un te vairs ne būs viss – mājas, ģimene, dzimtene.

DADZIS: – Studijas taču var sagādāt arī prieku?

V.K.: – Jā. Man bija lieliski studiju gadi, kaut arī tās pašas prakses un talkas. Kā jau padomju laikos bija pieņemts, tikām aizsūtīti uz kolhozu Gulbenes rajonā. Līdzī brauca viens vecākais – divdesmit piecus gadus vecs puisis, tolaik tas jau kaitējās vecākais. Mēs viņu āžējām pēc pilnas programmas – ar ūdens blodu virs durvīm, pie loga striķīti piesietu kartupeli pa nakti raustot, lai sitas pret logu. Mēs bijām baigie sliņķi – domājām kombainu: pirmais uzrok kartupelus, otrs liet ar spainīti un savāc, bet trešais aizkašā

vagu ar nesavāktajiem kartupeļiem. Tad nu mūsu vecākajam vienreiz pietika un viņš saderēja ar mums uz kasti šampanieša, ka viņš viens pats tās vagas novāks līdz pēcpusdienai, bet viņš zaudēja! Turpat mēs ar draugu arī gājām pa nakti uz Balvu – Gulbenes šosejas spokoties. Satināmies palagos un, kā brauca mašina, tā mēs lēcām no krūmiem ārā. Vienreiz izlecām un skatāmies, ka priekšā milicijas bobiks. Mēs mukām, bobiks mums pakaļ. Skrējām, kamēr sablāvāmies, ka katram jālec savā ceļa pusē, tā nu mēs ielēcām grāvī, viens labajā, otrs kreisajā pusē, un turpinājām bēgt. Par laimi, mūs nenokāra.

DADZIS: – Pirms neilga laika mēģinājt kandidēt Jūrmalas domē, vai par savu neievēlšanu varat tagad pasmieties?

V.K.: – Līdzīgi pirms daudziem gadiem man sanāca ar Rankas arodividusskolu, kur mani neievēlēja par direktoru. Es to ļoti pārdzīvoju, jo aklī šo amatu gribēju, bet par mani nobalsoja tikai divi skolotāji. (Smejas.) Tagad es esmu priecīgs – ja mani ievēlētu par Rankas arodividusskolas direktoru, es būtu sapuvis tānī Rankā. Vienīgais, nesen lasīju, ka Ranka ir sakoptākais ciemats Vidzemes pusē. Nu un, neievēlēja, varbūt tā Dievs nevēlējās. Es tagad vismaz varu pasmaidīt – labi, citu ievēlēja, bet varbūt tas nebija labākais, ko ievēlēt. (Smejas.)

DADZIS: – Spārnus taču tas neaplauza?

V.K.: – Čērčils reiz teica – demokrātija ir vislielākais marasms, bet nevienš pagaidām neko labāku nav izgudrojis. Pie mums demokrātija tikai tagad attīstās. Mēs esam tādā attīstības līmenī, kad par piecīti var nopirkt balsi. Paies vēl kādi desmit, divdesmit gadi, cilvēki vairs nebūs iedzīti šādā stāvoklī un būs cits dzīves līmenis. Bet tagad iztirgo valsts mantu, kritot kārdinājumā par pāris tūkstošiem. Galu galā no tā kāds nopelna miljonu.

Kad es kandidēju uz Jūrmalas domi, domāju, Jūrmala nav Rīga, tur taču tikai tās zemes. Vairāk nekādas intereses nav. Tagad redzam, ka ieinteresētība ir pietiekami zvērīga. Ir grūti kaut ko darīt pilsētas labā, ja tur nepārtraukti vijas cauri biznesa aprēķins, daudz kārdinājumu. Es domāju, ka pēc kāda laika visas valsts zemes būs izpārdotas, noprivatizētas, un tad arī varēs to detalplānojumu apstiprināt. Tad varbūt arī sāks kaut ko darīt pilsētas attīstības labā.

DADZIS: – Jūs esat daudz ceļojis?

V.K.: – Pret savu gribu. Parasti negribu izkustēties no ierastās vides. Lai gan bērnībā man varbūt arī ļoti paveicās, kad kopā ar mammu izbraukāju visu Padomju Savienību. Tagad braukāju apkārt vairāk tuviniekiem par prieku. Man labāk patīk pasēdēt laukos, pamedītēt. Ja nu drausmīgi gribi pasauli redzēt, vari paskatīties televizoru. Ceļošana ir drausmīgs diskomforts, bet es esmu komforta cilvēks. Tu sēdi lidmašīnā četras stundas, guli viesnīcā un neesi izgulējies. Ceļojums ir liels stress.

DADZIS: – Vai redzētais neatsver diskomforta sajūtu?

V.K.: – Bet to visu taču var redzēt arī televīzijā. (Smejas.) Lai gan nesen biju Franču Polinēzijā, un vēl tagad atmiņā ataust ananāsu garša mutē. Te tu nopērc augļus un liekas, ka puse aptiekas ir pievienota. Ja ēdiens nav pārvērties gumijotā elementā, tad ir labi. Bet tur pilnīgi citas sajūtas! Vēl no Franču Polinēzijas atceros, ka visi tur ir ļoti priecīgi. Principā tā ir iekarota, taču visi

tur izskatās laimīgi. Man, latvietim, likās ļoti jocīgi – nāc klāt četrpadsmit gadu veca meitene un tā savādi smaida, miedz ar acīm. Viņi seksualitāte attīstās ļoti ātri un ir ļoti brīvi uztvere. Mēs esam pārdzīvojuši kristietību – ka tu uz potīti paskaties, pat tas jau ir grēks, bet viņiem tauta jāvairo un visas lietas notiek ātri. Ja tu spēj kultivēties un vairoties, tad ir labi! Tur pa pusei tāds vēsturisks fakts, man šķiet, Gogē bija tas, kurš tur dzīvoja un dabūja sifilisu savas piecpadsmitgadīgās sievas.

DADZIS: – Tik daudz ceļojot, noteikti gadi arī pa kādam misēklim?

V.K.: – Kādreiz, kad braucām uz Šeišē salām, biju nepieredzējis ceļotājs. Izdomājām baigo plānu – no Rīgas uz Helsinkiem, no tādienes uz Londonu, bet Londonā uz Šeišē reisu, un viss kārtībā. Nekas nebija kārtībā. Helsinkos lidmašīna izlidoja pusotru stundu vēlāk, tādēļ, kad ielidojām Londonā, Šeišē lidmašīna jau pacēlās gaisā. Tad vēl sākās visepopeja ar bagāžas pazaudēšanu. Taču katrs nelaimē ir sava laime – reiss uz Šeišēliem lidoja ik pa divām dienām, bet vienā no šiem reisiem viena diena jāpaliek Nairobi, arī mēs palikām. Tas bija pietiekami interesanti un piedzīvojājums, dzīju pārdzīvojumu – ej pa ielu un esi vienīgais baltais, neviena cita, visi pārējie – melnādaini. Kļūst tā kā baisi. Laikam angļi neko nebija slikti nodarījuši, jo attieksme bija laba. Taču likās, ja nu viņi pēkšņi atceras vēsturi... (Smejas.) Apsēdējām Šeišē salās bija interesanti. Ir dzirdēts, ka melnādainie esot lieli sliņķi, bet, pabūdam tur, es viņus pilnībā saprotu. Tur neko negribas darīt. Dienā ir karsti un neko negribas darīt, bet vakarā, kad kļūst vēsāks, viņi lien ārā un dejo uz izklaidējas. Tolaik es vēl trenējos Austrumu cīņā un gribēju patrenēties, bet tādā karstumā tas bija neiespējami. Drusku pavingroju un momentā nosvīdu. Pat neizjutām bagāžas trūkumu, jo bērēm mierīgi var iztikt.

DADZIS: – Ja ceļošanu nevar uzskatīt par jūsu hobiju, ko var?

V.K.: – Teikvando, savulaik arī braukšanu ar 4x4 džipiem, un mana zemnieku saimniecība. Protams, šahs.

DADZIS: – Ko jūs novēlat DADŽA lasītājiem?

V.K.: – Reizi pa reizei ieskatīties spoguļā un pasmieties par sevi!

J. Bulikinas zīmējums

FAKTS

● Pēdējais iedzimtais bebrs Latvijas teritorijā nomedīts 1871. vai 1873. gadā.

● 1927. gadā Norvēģijas valdība Latvijā uzdāvināja divus bebru pārus, lai atjaunotu dzīvnieku populāciju.

● Populācijas papildināšanai 1952. gadā Voronežas valsts rezervāta ievesti 10 bebrī; pa Daugavu ieceļoja patvaļīgi, nav zināms.

● No 1975. līdz 1983. gadam no vietā kur zobaiņi jau labi iedzīvojušies, uz vietā kur to vēl nebija, pārvietots 151 dzīvnieks.

● Katru gadu bebru ģimene rada 2 pēcnācējus; pērnīe jaunuļi ik pavasari doc jaunas dzīvesvietas meklējumos, uzmeklē aizvien jaunas zemes ap ūdeņiem.

● Pašlaik Latvijā mitinās apmēram 70 tūkst. toši bebru /pēc 2005. gada datiem – 62 tūkst./, bet nu jau arī mazuli sadzimuši, turklāt kā bariņš no bebru tautas skaitītājiem izšmaun nepamanīts, tālab var lēst, ka bebru ir vairāk par 100 000/.

● Bebru medību sezona šogad ilga līdz 31. aprīlim un atkal sāka 1. augustā.

● Nomedīt atļauts aptuveni 38 % jeb 23 700 šo dzīvnieku.

● Licence bebru medībām saņemama bez maksas.

● Piemērotas patronas maksā Ls 0,10,70.

● Lētākās ar ES laipnu atļauju atļaut. bebru ķeršanai piemērotās rāmja lamatas /rāmja žotas mūsu pašu Rēzeknē/ maksā apmēram Ls 10,80.

● Uzpircēji par kaltētu bebrādu maksā Ls 5–6.

● 2004. gadā bija atļauts nomedīt 23 700 bebru, bet nomedīti tikai 2499.

Mājturības stundās meitenes jau pieteikušas nodarbībām maksas pulciņā *Jaunais īrs*, kurā paredzētas praktiskās nodarbības *GUINNESS alus tā izgatavošana mājas apstākļos*.

God. premjerministra kungs!

Jums tur, augšā, viss labāk redzams, dzirdams un jūtams. Jums noteikti ir jau nojaušams, ka skolā zināms, uz kurām zemēm latviešiem būs jābrauc strādāt pēc dažiem gadiem – uz Austrāliju, kur mums mantas rakt un krokodilus ķert, uz Sibīriju kokzāģēt vai uz Āziju suņus cept.

Visa Slikšņas pagasta un skolēnu vecāku valde ir daudzi gribētu Jums lūgt – vai tad nevarētu tā, skolā jau laicīgi zinātu, kas bērniem būs jāmacas, lai viņi būtu sagatavoti dzīvei mūsu brīvvalstī un neatkarīgajā valstī – vai tā būtu krokodilu ķeršana Austrālijā, suņu cepšana Āzijā, sēņu griešana Irijā vai koku zāģēšana Sibīrijā. Mēs savukārt solām, ka pasniedzējus atradīsim un jauniešus dzīvei katrā ziņā sagatavosim!

Ar patriotisku sveicienu jaunajā mācību gadā S. KURMIS

krasti/, tur dzimtene! Es pats vien esot vainīgs, ka savus upes krastus neesot sakopis un lāvis kārkliem un alkšņiem saaugt.

– Ko man darīt? – prasīju. – Lasīju, ka no 1. augusta bebrus atkal drikstot izskaust. Tu tak mednieks – palīdz!

Jezups pārvirpināja rokā glāzīti, parāva peciņu pret griestiem, uzkoda gurķīti un mēdijās:

– Mednieks, mednieks! Kad prasīju, lai atļauj rukšus tavā mežā patramdīt, tad medniekus par slepkavniekiem lamāji, kad spiķa pie pakajas, tad gan skrien glābiņu meklēt! Zini, ar tiem bebrēm ir dikti liela ķēpa. Vispirms jāsadabū medību atļauja. Tad jāsavāc veci, jājauc dambis, jātrenc bebru mājā suns vai jātup un jāgaida, kad tie zvēri paši līdīs laukā. Patronas arīdzan kaut ko maksā. Nu, var jau mēģināt šos ar mietu slaktēt /medību noteikumi to neliedz/, bet man tāds barbarisms netik. Lamatas? Saskaņā ar Eiropas likumiem vecās, ar ko zvēru kājas iezmiedza atspērēs, izmantot vairs nedrīkst, bet rāmju lamatu man nav. Speciāli taviem pieciem grauzējiem jau neiešu lamatas pirkt – nerentējas! Tādi ķeramriki maksā vairāk par 10 latiem gabalā, un vāgav vairākus.

Teicu: – Jezup! Tu tak varēsi tos kustonus ar visām ādām paturēt!

Jezups tā iešķībi paskatījās un sāka smieties: – Un kur es to labumu grūdišu? No taviem jaunuļiem nekāda medaļas cienīga trofeja neiznāk. Par kaltētu bebrādu uzpircēji labi ja piecīti atvēl, ja ved uz ģērētavu, pašam vēl jāpiemaksā. Mežalopu kautķermeņu uzpircējiem bebrus nevajag /restorānos pieprasījuma nav/, bet mana vecene ar bebru gaļu neko nejēdz izdarīt – dikti specifiska un smaika padarīšana... Būtu tu toreiz ar mednieku kolektīvu līgumu noslēdzis, varētu prasīt, lai izlīdzam.

Neko darīt. Cēlu no ķeseles laukā otru kočiņu. Kad arī tajā šķidrums gāja uz beigām, Jezups kļuva pielaidīgāks – ja es šo ar savu mašīnu izvadāšu pēc medību atļaujas un uz bodi pēc patronām, medniekiem kārtīgas pusdienas uzsaukšu un apsolišu ļaut savā mežā ģēģerēt, tad izlīdzēšot.

Jā, dikti dārgs man tas lauka mitrums iznācis, bet ko padarīsi... Nopūtos un teicu, ka esam sarunājuši. Un cieši apņēmos upes krastos kārkļus un alkšņenus izcirst, lai visādi zobaini klaidoņi i nedomā manā upes dalā apmesties.

ANTONS BEBRĀNS

Cienijamais Kalviša kungs!

Ikvienam zināma ābece patiesība, ka skolas uzdevums visos laikos bijis sagatavot bērnus dzīvei – tā aizvien ir bijusi un būs šīs iestādes jēga un būtība. Lai šo vienkāršo patiesību varētu īstenot arī mūsu nomaļajā pagastā, jaunajā mācību gadā mūsu pamatskolas programmā esam sagatavojuši vairākas izmaiņas, par kurām vēlos Jūs informēt.

Tā kā 48 % Slikšņas pagasta iedzīvotāju pašlaik dzīvo un strādā Irijā un tuvākajos gados tur nonāks arī atlikušie 52 %, skolas pienākums ir sagatavot bērnus un jauniešus dzīvei un darbam viesmīlīgajā Eiropā. Tādēļ amatu mācības stundās bērniem no š. g. 1. septembra mācīsim sēņu griešanas mākslu, bet par papildu samaksu varēs apgūt arī nažu asināšanas pamatus. Veselības mācības stundās vecākajās klasēs savukārt esam iekļāvuši lekciju ciklu *Matu izkrišana sēnu vācējiem – mīti un realitāte*.

Sākot ar nākamo mācību gadu, dzimtās valodas stundās turpmāk iekļausim īru tautasdziesmas un nacionālo deju soļus, lai Slikšņas pagasta jaunieši Dublinas apkaimē justos kā mājās.

LR premjerministram
Aigaram Kalvītim

Slikšņas pamatskolas
direktora
S. Kurmja

lūgums – iesniegums.

IZEJAM IELĀS

Patiesi, lielākie humormīļi dzīvo Preiļos! Jo tikai ar izcilu humora sajūtu apveltīti cilvēki var savā kāzu dienā apmeklēt vietu ar šādu uzrakstu, kā to dara Preiļu launie pāri!

Rīga, 13. janvāra ielas sākums. Vai pēc iestašanās ES Latviju gaida iestašanās nākamajā savienībā, spriežot pēc *karoga* pamatīgi sarkanā?

Ak, Baltās nakts! Kas būtu domājis, ka interaktīvs var būt ne tikai kino un video, bet arī pasākuma reklāma..?

KAS IR ŠĪ NOCIETINĀTĀ ĒKA?

- A. Pamesta noliktava.
- B. Raķešu bunkurs.
- C. SEX HOUSE, kā rakstīts uz sienas.

Atbildi skatīt blakus attēlā.

Galerijas CENTRS atklāšanas diena /agrāk universālveikals Centrs un pieguļošā ieliņa/

/Citos plašsaziņas līdzekļos nodēvēta par netīru, haotisku midzeni./

Ikvienam roka jāpieliek, lai lielais darbs uz priekšu tiek.

Spainī rokā ņemsim mēs, arī pircējs palīdzēs! Margas paši saliksīm, remontdarbus pabeigsīm.

Spēki kaulos pamostas, jo... eskalators nekustas

Kamēr dzīvas cerības, slēgsim, draugi, derības: ko mums vieglāk izdarīt – nojaukt nost vai iztīrīt?

VĀRDS LASĪTĀJIEM

KĀ BŪTU, JA...

Cilvēce būtu laimīga tad, ja cilvēki dantu tikai to, ko viņiem vajag, bet ne to, kas viņiem tajā brīdī šķiet aktuāls. Veiksmīgiem vienmēr zinot, ko viņiem vajag, bet neveiksmīgiem tikai šķietami aktuālo uzskata par darāmo. Tādēļ tikai trešdaļa cilvēku sevi uzskata par veiksmīgiem un savu rīcību par pareizu. Trešdaļa cilvēku bēzēm ar savu dzīvi ir apmierināti, bet vēlas tomēr labāku. Trešdaļa cilvēku uzskata veiksmīgākos par vaininiekiem viņu neveiksmēs.

Cilvēku vajadzības ir atkarīgas no laikmeta, kurā dzīvojam. Laikmetā, kad Latvijā valdīja cars, daži Jelgavas puses saimnieki Rīgā izpārdevuši dažus vagonus graudu. Iestiprinoties nokavējuši vilcieni uz Jelgavu. Līdz nākamam ilgi jāgaida, tapec pasūtījuši ekspresi. No Rīgas stacijas uz Jelgavu telegrafējuši par ekspresa izbraukšanu. Jelgavā trauksme – brauc gubernators vai cits valdības pārstāvis! Ekspresi Jelgavā sagaidījuši pilsētas valdisana ar orķestri. Pienākot ekspresim, orķestris spēlējis Dievs, sargi ķeizaru (toreizējo Krievijas himnu), gubernatoram tūlīt sniegs pukes, teiks runas, bet no vagona izkāpj vadmalā ģērbti lauku veči...

Tagad brauktu ar taksometru, bez jebkādas sagaidīšanas. Varbūt toreizējās sagaidīšanas dēļ pēc kara pasaules kara Jelgavas stacijā stāvēja maršala Bagramjana salonvagoni.

Mūsdienas ne pozīcijas, ne oponentu partiju vadoni nevar atļauties braukt ar ekspresa sastāvu. Tikai nepilni simti gadu pagājuši, un mūsdienu jaunatne pat nezina, kas ir kariete, četrijūgs. Vēl pirms gadiem piecdesmit jaunekļi deklamēja un sapņoja: peld galifē un zirga smaka no A. Čaka Mūžības skartajiem.

Ēngožnieki gatavojas veidot partiju, kas mācīs cilvēkus darīt vajadzīgo un kā to atšķirt no aktuālā. Iepat ka nelaimīgo mīlestību no laimīgās. Cerams, ka apmēram uz 11. Saeimas vēlēšanām to izdosies paveikt. Ja neizdosies, iespējams, cilvēce nebeigs eksistēt. Ja jau 2000 gadu laiku izdzīvojam, varbūt izdosies turpināt labākas dzīves meklējumus.

PĒCIS Ēngožos

P.S. Cilvēce jāglabj, kamēr ir ko glābt, tas turpināsies laikam mūžīgi!

– DAKTER, VAI TĀ NAV NOKLAUSĪŠANĀS?

DADZIS sveic JĀNI BĒRZIŅU no Rīgas ar 9. publikāciju lasītāju lapā!

Ludzam autoru sazināties ar DADŽA redakciju, lai vienotos par laiku, kad saņemt pārsteiguma balvu.

ANKA LIELIEM DZĪVES PLĀNIEM...

– NEVAR VIEN ATKAUTIES NO ŠITĀS MINORITĀTES!

– VAI TIK TĀ NAV PRIEKŠVĒLĒŠANU KAMPAŅA?

GB.06.

LDĪBAS LAIVĀ JEB VALDĪBAS MODELIS

GB.06.

BEZ VĀRDIEM

DADZIS TESTĒ

lattelecom

Mājas komplekti

Darī, ka Tev ir 3M

1. 7 vai 800 80 40 un pieņemi

Ja labāk uzmanīsi speciālistu, zvanī 800 80 40 un Lattelecom speciālists Tev visu darīs
Ierīču cenu maksā Ls 5,50
Modeļa Nr. 1 - 7,54 mēneši vai vairāk, zē a maksā Ls 24,90

2. Ierīču parakstī un atņem Ls 30

Ja tev mājas jau ir, lūdz, lai speciālists Tev izņem veco un uzstāda jauno, zvanī 800 80 40 un ierīču, mēneši par
izņem. Tas ir vienlīdzīgs!

Tā Tu nerakstīsi par ierīču, un ierīču in par modeļiem, DSL modeļiem un ierīču un ierīču komplektu

Ja ierīču, jau ir, lūdz, lai speciālists Tev izņem veco un uzstāda jauno, zvanī 800 80 40, un ierīču
un ierīču komplektu.

Pirms nedēļas pamanīju **Lattelecom Mājas komplekta 2** reklāmu avīzē, apskatīju informāciju mājas lapā un nolēmu izmantot.

Dodos uz **Lattelecom** jaunāko veikalu Rīgā Brīvības ielā 33. Prieju pie pārdevēja Aivara un ūdu pārdot interneta instalācijas komplektu par Ls 24,90, jo gribu ietaupīt.

Pārdevējs Aivars man parāda komplektu, izskaidro, kā pieslēgt, bet atsakās pārdot. Es protestēju, jo **Lattelecom** mājas lapā taču viss rakstīts. Aivars arī tur ieskatās un nobāl, pēc tam nosarkst un sāk atvainoties, ka mājas lapā esot nepareiza informācija, bet viņam iedotajā papīra instrukcijā viss esot citādi.

Es saku, ka rakstītam vārdam ticu vairāk. Šis vārds priekšniekam Edgaram Strodam, kurš norāda, lai neko man nepārdodot (jo citādi ietaupot pie mani Ls 9,50, kas būtu jāmaksā interneta instalēšanas meistaram).

Tad es prasīu, lai man dod Stroda kunga telefona numuru, bet Aivars atsakās, jo ne visas publiskas personas esot publicējamas. Atrodu tālruni 7055600, un mani savieno ar Edgaru Strodu.

Viņš prasa manu mobilā tālruna numuru, lai atzvanītu. Drīz vien piezvana gan, bet neko neizskaidrot nevēlas, jo augstāka priekšniecība neļaujot publiski neko teikt, kur nu vēl pa tālruni. Aut kas kļūdaini jau esot tai reklāmā, bet lai mani tas neuztraucot, jo Komunikāciju daļa šo salaidusi šķēršam, visi esot cilvēki, kam gan ietaupoties?! Ja gribot rast skaidrību, lai sūtīt vēstuli Uldim Galdiņam, bet kas viņš esot, to gan netaisot, jo publiski visus amatus nevarot kļāt.

Nosūtu e-vēstuli Galdiņa kungam un zvanu interneta palīdzības dienestam 8008114. Tur mani tikpat laipni kā citur uzrunā ļoti pārsteigta meitene: – *Kā, kā, kā*, – viņa saka, – *tas nevar būt tāpēc, ka tas nevar būt nekad!!!* – **Lattelecom** klāmās viss esot pareizi, bet veikalā puikas esot jēgas.

Kad atsaucos uz E. Stroda kunga teikto, meitene pakonsultējas ar kolēģiem un atbild, ka šis vairs nesaprotot, bet Klientu daļā gan visu izskaidrošot un palīdzēšot.

Nepagūstu neko iebilst, kad manā klausulē izskan: – *Irēna klausās!* (acīmredzot dienests, kas palīdz pa tālruni 8008040). – Sāku visu sakāmo galā. Uzzinu, ka Irēna pati gribot izmantot **Mājas komplekta 2** pakalpojumus, bet **Lattelecom** mājas lapā teiktais viņu izbrīna. Seko kolēģu

aptaujāšana...

– *Pagaidām* (kā tai dziesmā – *pagaidām vēl ne!*) klientiem šo pakalpojumu neļaušot pašiem instalēt, – viņa saka. Saprotams, ne jau katram dots prāts un talants trīs vadus savienot ar diviem aparātiem!

Lūdzu Irēnai, lai pieņem manu pieņemumu.

Nu arī viņa mani sāk dancināt. Ak, tālrunis esot uz manas māšas vārda?! Tad vajagot viņas personas kodu. Ja ne- teikšot, tad pēc kāda laika X zvanišot cits speciālists, kurš vispārims noskaidrošot māšas vēlmes, tad atnāksot apskatīties un tikai pēc tam pieņemšot pasūtījumu.

Zvanu māšai uz Ministru kabinetu, atrauju no sēdes un prasu, lai nosauca personas koda pēdējos piecus ciparus.

Irēna, uzzinājusi kodu, teic, ka augusta pēdējās dienās meistars varot ierasties laikā no plkst. 9 līdz 13. Bāc, manā darbā viena stunda maksā Ls 10. Ne tikai Ls 9,50 neietaupišu, bet arī Ls 40 nenopelnišu?

Saku, SOS, glābiet mūsu dvēseles, tas ir, reputāciju darbā un mūsu ienākumus! Irēna ir ļoti saprotoša, varot arī precīzi uz stundu sarunāt. Teicami, jo nu kāds cits darba laikā sēdēs mājās. Kā atceros, *padomijas* laikā visu veidu sakaru meistari pakalpojumus sniedza arī pēc plkst. 18. Nezin, kādā laikā paša **Lattelecom** darbinieki saņem savas firmas pakalpojumus?

Tad Irēna jautā, vai man būšot pilnvara no māšas?! Es pieklājīgi vaicāju preti: – *Vai pilnvara nepieciešama, lai māsa man jautu tikties ar sakaru meistaru?* – Nē, lai es pie viņas tālruņa līnijas patvaļīgi nepieslēgtu internetu. – *Varbūt tomēr māsa pati sagādās meistaru?* – jautā Irēna.

– *Diez vai...* – Tad Irēna mani miera, ka pilnvaru nevajagot notariāli apstiprināt (cik man viegli kļūva ap sirdi, jo tā es ietaupīju vismaz Ls 6,02 par notāra pakalpojumu), bet pasu kopijas gan abas būšot jāgādā, lai meistars pārliecinoties, ka viņu sagaida īstais cilvēks. – *Ziniet, man vēl ir politiski represētā apliecība un izziņa par dzīves vietas deklarēšanu.* – *Paldies, tās nevajadzēs, varbūt jums kur citur noderēs?!* – Vēl Irēnai varēju piedāvāt savu žurnālista apliecību. Arī to nevajagot, jo par tādu sīkumu jau es nerakstīšot, viņa taču izpildot priekšniecības norādījumus, bet priekšnieki – Sakaru ministrijas un Ministru kabineta prasības, savukārt Ministru kabinets – Eiropas kolhoz., atvainojiet, Savienības prasības ne tikai strikti ievērojot, bet arī uzcītīgi papildinot ar visādām birokrātiskām barjerām. Jā, es teicu, zinu gan, ka, piemēram, govju kūti ar keramikas flīzēm sienas līdz griestiem jāapdarina, lai gan pašu duša tās ir tikai 1,80 metru augstumā. Tad vēl, drošs paliek nedrošs, piebildu, ka manam sargsunim ir Eiropas sertifikāts uzpurnis un izziņa par potēšanu pret trakumsērgu. To uzzinājusi, Irēna ar atvieglotu nopūtu teica, ka nu gan viss esot kārtībā, un iz- teica līdzjutību, ka man puse dienas pagājusi, XXI gadsimtā Latvijā mēģinot pieslēgt gadsimtu vecu (izdomāja taču XX gadsimta un iepriekšējā gadu tūkstoši) izgudrojumu.

Salīdzinājumam. Pērnā Vācijā manam kolēģim interneta pieslēgumu ierīkoja 48 minūšu laikā (pieņēma pasūtījumu 5 minūtēs, pēc 17 minūtēm bija klāt meistars un pēc 26 minūtēm visas formalitātes bija nokārtotas). Mana pēdējā saruna ilga 25 minūtes un 40 sekundes. Tā kā 800. numuri ir bezmaksas, parēķiniet, cik es ietaupīju!

AUSEKLIS RIETS

ES un mēs!

BRIESMĪGI SKAISTI

Čau! Kā pavadījāt pirmo septembri? Skolotāji pie kādas puķes tika vai nekā? Izmeklētājs Secis palūdza DADŽA atbildīgās personas raksta sākumā šādā, viņaprāt pedagogiski draudzīgā manierē apvaicāties par aizvadīto treknā datumu. Ir taču skaidrs, ka visi apzinīgie skolēni stundu laikā lasīja DADŽI; tieši stundu laikā ievingrina roku jaunā karikatūristu paaudze un tiek rakstīti visindīgākie satīriskie pamfleti, uz kādiem vien ir spējīgi nepanesamās zināšanu nastas nospiestie bērņeji.

Pirmajā septembrī rafinēti skolēni mēdz dāvināt ziedus, jo svarīgs sekmīgas skolas sola dēdēšanas priekšnoteikums ir apdullis skolotājs, kurš visu gadu atceras, ka jaukā meitenīte, lai gan brīžiem pārlietu kustīga un skaļa, reiz pasniedza MILZIGU BUKETI!

Lai noskaidrotu, kādi ziedi ir vispiemērotākie skolotāju novešanai laimīgā transā, Secis konsultējās ar Nacionālā botāniskā dārza (tā, kas Salaspilī) visnotaļ runīgu darbinieku, kurš gan vēlējās palikt anonīms. Nav jau nekāds brīnums, jo nācās dzirdēt īstus šausmu stāstus!

Tā kā ziedi ir miklainas iedarbības vieglās narkotikas, nemaz nepārsteidz tas, ka lielākās puķu eksportētājvalstis pasaulē ir Holande un Kolumbija. Kolumbijā var izaudzēt jebko, ne tikai zāli un magones, bet šie holandieši! Protams, DADŽA lasītāji jau ir iekļuvuši veselā asociāciju mākonī, jo holandieši šo un to vienmēr un visur. Runājot par ziediem, holandiešiem gluži vienkārši pieder monopols visā Eiropā.

Secis noskaidroja šādus faktus:

1) Holandē ir tik milzīgas puķu plantācijas un augsti attīstīta tehnoloģija, ka nevienā citā Eiropas valstī nodarboties ar puķkopību vairs nav izdevīgi;

2) ja brīnumainā kārtā kāda puķe ir izaudzēta Polijā vai Izraēlā, tad varat būt droši – kāds holandiešis atvēris savas firmas filiāli;

3) lai ziedi izskatītos svaigi pēc ilgā ceļa līdz pircējam, tos bagātīgi apstrādā ar ķīmiskām vielām – konservantiem, kas ir daudz kaitīgāki par pārtikā izmantojamajiem;

4) ziedu pārdevēji ir sūdzējušies, ka pēc tirgošanās sāp rokas un āda;

5) pircēji ir sūdzējušies, ka rozes smird;

6) holandiešiem ir sakāmvārds, kura precīzs tulkojums gan Secim nebija pa spēkam, bet ideja ir tāda, ka ebreji neko neēd no tirgošanās, salīdzinot ar... holandiešiem!

7) Eiropas Savienība nesubsidē puķu audzētājus, jo minētā nozare skaitās margināla un dārga.

Esiet piesardzīgi!

IZMEKLĒTĀJS SECIS

Arī jūs varat uzdot savu jautājumu Secim. Viņš izpētīs.

SIMTGADNIEKS ANTONS RUPAINIS

/13.09.1906. – 20.04.1976./

Dzejnieka, prozista un dramaturga Antona Rupaina darbu varoņi lielākoties ir vitāli un dzīvespriecīgi, kāds visu mužu bija viņš pats.

30. gados A. Rupainis bija sagatavojis satiriskas levīrzes dzejoļu krājumu *Suseklis*. Tas palika neizdots, un manuskripts vairs nav atrodams. Rokrakstā cirkuleja un Latgalē ļoti populāra, rakstnieku cēlienā gaidīta un pieprasīta bija viņa *Poēma par putru*, no tās saglabāties fragments *Jauka dzeive Latgolā*.

JAUKA DZEIVE LATGOLĀ

Nūstu
Ar piļsatu
Siļķem
Un kiļķom,
Kur rotu reibūnā
Lūgi vīn dreb!
Braukšu uz jaukim
Latgolas laukim,
Kur tauta putru pa vacam streb.

Tipat ir skotamas
Gūteņas, teli,
Vuškeņas, ciuceņas,
Syvāni, cōli,

Roti un rogovas,
Orkli un ecēžas,
Sātmaļūs pikōrtas,
Skrondas un lupotas.

Ustobā klab dorba rytums,
Dyumi un suta caur durovom kvup.
Sperūt pyrmūs sūļus iškā,
Vajag labi maneitis,
Lai tev kaida kloma priškā
Naizitu klaneitis.

Tepat pi durovu,
Požogi, skruči,
Ludiņa nēši,
Molka un bluči.
Koktā pīslīta
Maizes lōpsta,
Ar tū i snīgu,
I labeibu grōbsta.

Zimu atskrin telenš, jērenš,
Inas vydā apsiļdeit,
lit kačaits, suneits, syvāns --
Voi jau tyulen ūrā dzeit.

Ustobā pi nabadzeņa
Vysa Diva radeibēņa
Pativārumu sameklej,
Paād, padzer, takalej.

Raug, ap traukim kačaits laiz
Pi benča kōjom syvāns kosōs
Gultā vysta kecinej --
Tei zam grūza ūlu dēj.
Un kod saīt pošu saime,
Kaida mōjā dzeiveiba!
Teli, syvāni un bārni
Dzeivoj lelā draudzeibā.

Jāri blēj,
Bārni smeļ --
Mōte bļūdā putru lej.

Gaileits dzid.
Suņs sōc rīt --
Lelō gūvs gryb vydā it.

Ok, tairidi rallallā,
Jauka dzeive Latgolā!

Te vē| nakauc tvaika gatars,
Te vē| nagrab mašynas;
Klusu orkli zemi apar,
Glauda kūka ecēšas.

Vasala izstōde
Šūs jaužu sāta,
Un viņas apskate
Vairōk kai lata.

KĀ MĀCĪTĀJS PERLBAHS SĒNĒS GĀJA...

Vecaka paaudze vēl atceras luterāņu mācītāju Arvidu Perlbaņu un viņa dēlu, arī mācītāju, Visvaldi Perlbaņu. Abi sludinātāji izcēlās ar patiesu religiozitāti un atbildības sajūtu, īpašībām, kas nebut nav tik izplatītas baznīcas kalpotāju vidū. It īpaši šajā ziņā jāmin Arvids, kura namdurvis bija atvērtas apmeklētājiem jebkurā diennakts stunda. Tikai tuvākie ģimenes locekļi un draugi zināja, ka jaunībā un pirmo studiju laikā Arvids macījās Tērbatas universitātē filozofiju un teoloģijai pievērsās pēc latviešu strēlnieku pulkos pardzīvota Pirmā pasaules kara laukos/ vēlākais macītājs un Latvijas Labtempliešu ordena aktivists izcēlās ar pārgalvīgiem jokiem un izdomu. Tiesa, humora izjūtu Arvids Perlbahs saglabāja līdz pēdējai dzīves stundai.

Atbraucot no Tērbatas kārtējās vasaras brīvdienas dzimtajās Vaives dzirnavās, studenta kungam patīcis labi izgulēties. Mājinieki, protams, nekavējās pazoboties, sak, būtu kaut sēnes salasījis. Labi. Arvids nākamajā dienā guļ līdz desmitiem, kad istam sēņotājam būtu jau laiks

doties mājup, nomazgā muti, pabrokasto, paņemt divus prāvus grozus un zobgalību pavadīts ar das meža virzienā. Nepaļiet īsti ne stunda, k studiozs ierodas mājās ar sēņu pilniem groziem. Otrajā dienā tas pats, trešajā tāpat... Mājinieku interese sakāpināta līdz pēdējam, bet Arvids uz visiem jautājumiem atbild ar noslēpumainu smaidu. Kas zina, cik ilgi būtu turpinājusi neparastā sēņošana, ja Arvida māsas nesāk slepus sekot brālim, lai noskaidrotu, kā viņa izdodas tik īsā laikā pielasīt pilnus grozus. Miklas atrisinājums izrādījies vienkāršs un savdabīgs. Kopš bērnības lieliski pārzinot mežu un sēņošanas vietas, Arvids nogērbies pilnā kails un mierīgā gaitā devies pretim vietējām sēņu lasītājām, kuras pilniem groziem nākušas no meža ārā. Ieraugot nākot pa mežu priekšu kailu vīrieti, sēņotājas nosviedušas grozus uz klēgdamas metušas cauri krūmiem pa taisnu uz mežmalu. Asprātīgajam sēņotājam atlicis tikai pārkraut sēnes savos grozos, apģērbties un nesteidzīgi atgriezties mājās...

A. RUGĒN

No K. Barona Nerātņajām latvju
dainām noskatījies
A. Liepiņš

KO, PUISĪTI, TU GRIBĒJI,
KA CEL MANU RINDUCIŅU?
VAI GRIBĒJI MANU ROZI
AR ROCIŅU APRAUDZĪT?

KO DOMĀ, TU TAUTIETI,
KĀ REDZĒJIS, TĀ DABŪT?
VISAS MANAS STĒRBELĪTES
AR ĀĶIEM NOĀĶĒTAS.

KOSMĒTISKĀ SALONA REKLĀMA:
Nāciet droši lekšā, nekautrējieties,
mūs nobaldīt nav iespējams

DAIĻĀ DZIMUMA VĀJUMS UN SPĒKS

Par seksīgāko lūpu īpašnieci neatkarīgi
eksperti atzinuši aktrisi Andželīnu Džoli-
ju. – *Mute ir otrā sievietes ķermeņa daļa,
kurai vīrieši pievērš uzmanību,* – komentē
speciālisti. Par to, kas ir pirmā – krūtis,
kājas vai dibens, vienprātības nav.

20 gadus vecajai līgavai Žozefīnei
Dohertijai Lielbritānijā kāzu kleita iz-
maksājusi 25 000 sterliņu mārciņu. Esot
redzēti arī dārgāki tērpi, bet Ginesa
rekordu grāmatā viņa iekļuvusi, jo klei-
ta svērusi 178 kilogramus. Lai to uz-
ģērbtu, nepieciešamas divas stundas.
Āstoņpadsmit metrus garo plīvuru nesu-
ši astoņi līgavas vedēji un piecas līgavas
māsas. – *Es zinu, ka laulības dzīve nebūs
viegla, tāpēc arī izvēlējos tik smagu tērpu.*

Amerikāņi jau sen pieraduši pie kailu
sieviešu fotogrāfijām populāros preses
izdevumos. Tomēr, kad žurnāls *Babytalk* uz vāka nodrukāja attēlu, kurā māmiņa ar krūti baro zīdaiņu, redakcija saņēma gandrīz 5000 protesta vēstuļu. Rakstītāji lielākoties bija vīrieši, kuri apvainojās par to, ka... atkailinātā krūtis nav redzama pilnībā.

Dziedātāja Britnija Spīrsa kaila pozējusi žurnālam *Harper's Bazaar*. Iespējams, lasītājiem saistošāk par viņas augumu bija paraksts zem attēla: *Nav ko vilkt mugurā?*

Jauna mode pārņēmusi Turcijas pludmales. Eiropietes sākušas sekot musulmanu sieviešu paraugam, kuram peldkostīmi sedz augumu no kakla līdz potītēm, jo Islāma likumi aizliedz sabiedriskās vietās atkailināties. – *Mēs tā ceram vairāk pievērst sev vīriešu uzmanību,* – atzistas jaunās dāmas.

Bagāti zemkopji Rietumeiropas valstīs Dānijā, Francijā, Vācijā, Nīderlandē un Spānijā nevar atļauties dzīvesbiedres, jo tās nav ar mieru strādāt laukos. Jaunie saimnieki brauc precībās uz Poliju. – *Polijas ir strādīgas, seksīgas un reliģiozas – nebaras uz saviem vīriem, bet lūdz Dievu.*

Protestējot pret dzīvnieku ādu izmantošanu modes industrijā, Pamela Andersone kaila pozējusi fotografam veikala skatlogos.

– *Plika es jūtos daudz ērtāk nekā ietērpta kažokādās.*

– *Aizstāvēt zvērus, viņa pamodina vīriešos dzīvnieciskas tieksmes,* – kolēģes rīcību skaudīgi vērtē citi. Holivudas kinodivas ar ne tik izteiksmīgu krūšu apkārtmēru.

Faktus literāri apstrādājis A. AUZINS

PĀRPRASTĀ SEKSUALITĀTE

J. Buliņš

A. Liepiņš

PAR SIEVIETĒM

Sieviete ir tāds divains radījums, kurš:

prot noteikt vīrieša reibuma pakāpi pēc tslēgas skrapstoņas durvju slēdzenē;

ir gatava piekrist vīriešiem, ja runa ir par neuztīcēšanos citām sievietēm;

sapņo par tādu vīrieti, kurš vēl nav gulējis ar citām sievietēm, bet ir pietiekami pieredzējis un izsmalcināts seksā;

par spīti vaimanām, ka viņa periodiski pārtrādājas un neizguļas, dzīvo vismaz 12 gadus garāk nekā vīrieši.

VECĀS LABĀS ANEKDOTES

Sarunājas divas blondīnes:

- Vai zini, ka astotais marts iekrīt piektdienā?
- Ko tu saki?! Labi vēl, ka ne trīspadsmitajā...

Uzraksts uz baznīcas durvīm vēsta: *ienākt ar neapsegto galvu ir tikpat liels grēks kā laulības pārkāpšana.*

Apakšā ar lūpu zīmuli pierakstīts: *Pamēģināju gan vienu, gan otru. Starpība kolosāla!*

Satiekas sen neredzējušās klases biedrenes.

- Kā klājas mūsu Pēterim?
- Esot kļuvis impotents...
- Tu tik padomā! Un viņš tik labi mācījās...

- Kas ir impotence?

- Tas pats, kas spēlēt biljardu ar vārtiem makaroniem.

Sarunājas divi draugi.

- Vai zini, man dēls piedzimis.

- Apsveicu! Kam līdzīgs?

- Man, kad esmu iedzēris.

- Kā tā?

- Tieši tāpat kā es uz visiem kliež un nepārtraukti meklēju krūtis...

Sieviete ieradusies pie astrologa sastādīt horoskopu viņas gaidāmajam bērnam. Astrologs jautā:

- Zem kādas zīmes mazulis tika ieņemts?
- Zem zīmes *Smēķēt aizliegts*...

Tūrists no Eiropas apskata Ķīnas ievērojamākās vietas, nogaršo ēdienus un grib zināt ko vairāk par cilvēku ikdienas dzīvi un nodarbēm.

- Cik Ķīnā ir iedzīvotāju? - viņš jautā kiniešu gidam.

- Divi miljardi!

Pēc pauzes:

- Ar ko vēl jūs nodarbojaties?

Z. Zaharāns

Jūs jau zināt, ka esmu ārkārtīgi pieredzējis un profesionāls, tāpēc daudzu valsts politiskie vadītāji bieži vien lūdz man padomu. Nupat man nācās izlīdzēt Einara Repšiem - tam pašam, kura paraksts rotā visus pieclatniekus. Viņam bija atgadījusies nelāga ķibe - kāda tiesībsargājošā iestāde noklausījies Einara partijas biedru telefonsarunas Rēzeknē, un visas tās sarunas tagad nopublicētas presē - a visiem *blīniem* un *jopiem*. Pats trakākais, ka no šīm sarunām izrietēja, ka Rēzeknes gaļa kombinātā ir kāda burtnīciņa, kurā tiek rakstīti izdevumiņi partijas labā. Ar vārdu sakot, nu nepavisam nepiestāvēja tādas sarunas šai tik godprātīgajai, demokrātiskajai profesionālajai partijai ar skanīgo nosaukumu *Jaunais laiks*.

- Ko darīt, Minhauzena? - izmisis bija Einars.

- Nu manai partijai reitings nogāzies lejā uz nulli kommā vienu. Vai, vai!

- Nebēdā nenieka! - sacīja Repšes kungam.

Tajā pašā vakarā nosūtījām trīs gaisa kuģus uz Marsu, kas no šīs skaistās planētas atgādāja mums 50 tūkstošus marsiešu. Tā kā marsieši izskatās uz mata tādi paši kā zemes iedzīvotāji, tikai acis spīdīgākas, nebija nekādu lielu problēmu viņus izmitināt Latvijā un iefiltrēt starp pārējiem vienkāršajiem pilsoņiem un darbarūķiem. Marsiešiem bija tikai viens uzdevums - sociologu aptaujās atbildēt, kā vēlēšanās balsos par *Jauno laiku*, un vēlēšanās tā arī izdarīt. Tieši tāpēc, kā rādīja svaigākie sociologu reitings, *Jaunajam laikam* Rēzeknes telefongeita nebija nodarījusi nekādu skādi. Mūsu nelielā viltība ar marsiešiem bija glābusi partiju no kaunpilniem kritumiem - kā bija kādi desmit, divpadsmit procenti, tā arī palika. Mēs jau varētu arī vairāk marsiešu atvest - tā, lai vēlēšanās par *Jauno laiku* ir 99 vai 51 procenti, bet tas būtu tā mazliet pārspīlēti un aizdomīgi. Tāpēc nolēmām - pietiks, ja visu laiku varēs teikt, ka *Jaunais laiks* ir viena no līderēm.

Repše tagad man ir ļoti pateicīgs un ielūdz pat ciemos uz savu viesu namu pie Rāznas. Saprotams, no šāda piedāvājuma es nevarēju atteikties.

Ja vēlaties dzirdēt citus manus stāstus, tiksimies Minhauzena muižā Duntē. Jūsu Hieronīms Kārlis Fridrihs fon Minhauzens

Hieronīms Kārlis Fridrihs fon Minhauzens

Dzimšanas dienā mēs uzdāvinājām Jankam istu japāņu radiobrinumu ar visiem iespējamiem, to skaitā FM diapazoniem un, protams, arī ar kasešu parikti.

Pagāja tikai dažas dienas, un Janku vairs nevarēja ne pazīt. Viņš pārvietojās laikā un telpā kā vāra kristāla vāze, kas teju, teju var uzdurties dzīves istenībai un saplist.

– Kas tev, susuriņ, lēcies?! – Kamilla nesaprata. – Tu izskaties kā tāds... Ne gluži kā atradis koferi ar miljonu, ne īsti pazaudējis pēdējo maciņu.

– Mani kaut kas briest... – Janka skumji pavēstīja. – Tiklīdz ieslēdzu radio, tā briest, briest, un es tur neko nevaru padarīt.

Pagāja vēl pāris dienas, un Janka beidzot bija nobriedis. Ja viņam pieslēgtu ekonomisko spuldzīti, tā droši vien spīdētu kā simtvaļniece. Diemžēl spuldzīti Jankam nebija kur pieslēgt, tāpēc viņš pēkšņi sāka ģenerēt idejas.

– Viss! – Janka paziņoja. – Punkts un amba! Pietiek kvepināt gaisu un pārtikt no renģēm! Mazgājam kājas un ejam iekšā lielajā šlāģerbiznesā.

– Ūja! – Kamilla iesaucās. – Ko tu tur esi pazaudējis?

– Tur neko nevar pazaudēt, tur var vienīgi atrast Lielo pīķi un tautas atzinību! – Janka paskaidroja.

– Mani teksti, mana mūzika, mans solo! Uztaisīsim ansambli un laidīsim vaļā.

– Ne nu laidīsim, nekā... – Janīna prātīgi iebilda. – Mūsu mazajā Latvijā turpat vai aiz katras priedes pa šlāģerzeļu grupiņai sen jau priekšā!

– Strunts par priedēm, kad tik čungurs! – Janka atmeta ar roku. – Vai mūsu zaļajā zemītē priežu un balto bērziņu trūkst? Šie pa priedēm, mēs pa tālēm zilajām, ka papēži vien cilājas!

– Prātiņ, nāc mājās! Tiem papēžiem nūdien būs liela cilāšanās, kad muksim no pateicīgās publikas, – Janīna pareģoja, – un baltos bērziņus senči visbiežāk stādīja kapsētās...

– Prātiņš man jau pārnācis! – Janka neatlaidās. – Ja radiņa katrs var dziedāt, ko nakti nejausi nosapņojis, un neviens šiem varžacis nav nominis, ar ko mēs esam sliktāki?

– Mēs neesam sliktāki, vienīgi ar to dzejošanu tev tā pašvaki, – Kamilla atgādināja. – Vēl skolas gados tu man albumā ierakstīji kolosālu peršu: Kad šo te mani, atceries mani.

– Tiem garā nabagajiem nūdien pieder pasaule! – Janka apskaitās, ielika magnetofonā kaseti un nospieda slēdzi. Atskanēja bungu dārdona un solista balss: Kā tev lai paskaidro, ka es vairs nevaru neko...

– Dzirdēji? Šis godīgi atzistas, ka neko nevar, bet vienalga klāj tautai vaļā par visu latu. – Viņš vēlreiz nospieda slēdzi. Šoreiz iedziedājās cits solists: Es rakstu vārdus uz puteklainā loga un nāku tavu piedošanu lūgt.

– Ja šim mīļotā tāda čamma, ka pat logu neviņo nomazgāt, diez kādas rupjības viņš uz tā loga raksta? – Janīna prātoja. – No tādas taču jāmūk kā iereibušam vadītājam no celu policijas. Vai jāiet sličināties.

– Bet lūdzul! – Janka nopriecājās. – Ja gribi sličināties, ne tu būsi pirmā, ne pēdējā... – Un pierādījumam ierakstā tūdaļ pat atskanēja virišķīgs tenors: Atpogā manu kreklu un palaid pa straumi to...

– Mī un žēl! – Kamilla nobijās. – Ši šo ar to atpogato un nenovilkto kreklu nūdien palaidīs pa straumi... Aizies puikniņš kādā atvarā pa burbuli ka ne gailis, ne klausītāji pakal nedziedās!

– Liriskais varonis dara, ko grib! – Janka paziņoja un kārtējo reizi nospieda slēdzi. Šoreiz skaļruņos atskanēja patikami samtaina sievietes balss: Kur tavs pēdējais salmiņš, kur tava roka?!

– Fui! – Janīna nopukojās. – Tavi liriskie varoni nūdien laiž par septiņiem mēmiem! Diez, kur šis to roku bāž, ka šī tik nūraini murrā...

– Nav svarīgi, kur, galvenais, ka viens dzied, ko grib, visi pārējie klausās, – Janka pamācīja.

Mēs sākam klausīties. Liriskie varoni jutās kā no ķēdes norāvušies.

– Es tevi vakar pazaudēju... – paziņoja viens.

– Es tevi meklēju, vai atrast spēju... – šaubījās otrs.

– Kur lai es atrodu, kas zudis? – skumji vaicāja tresais.

– Es tevi nomainīt vēl spēšu... – atzinās ceturtais.

– Es nopirkto tev varavīksni... – meloja piektais.

– Stop! – Kamilla iesaucās. – Sapratāt, kur tas suns aprakts? Vieni meklē, otri maina, trešie kaut ko pazaudējuši... Tas taču gatavais muzikālais priekums kārtīgam reklāmas izdevumam! Un nevienam nekur nav jāmūk.

Janka ilgi un domīgi blenza uz Kamillu kā astoto pasaules brinumu. Klusumā varēja skaidri sadzirdēt, kā viņa smadzenes čīkstēdamas izsver Kamillas piedāvājumu.

– Nūdien! – viņš beidzot iesaucās. – Reklāmmūzika! Tukša niša dziesmu tirgū. Mums, latvju bērniem, tik vien ir kā tā reklāmdziesmiņa par Radio FM.

– Ja jau reklāmmūzika, tad jāveido rokrek ansambļis! – Pēteris apjauta. – Tiklīdz kādā zudis, šis nāk pie mums un mēs tuvākajās praujam vaļā: Ir nozaudēti dokumenti, šalala, apsiēti ar rozā lenti, šalala!

– Kas par šalala? – Janīna nesaprata.

– Piedziedājums. – Pēteris paskaidroja. – sacīta summa, ko zaudētājs maksās mums godīgajam atradējam. Jo garāka šalala, jo vairāk būs jāmaksā.

– Tev, Pēter, galva nūdien gaiša! – Janka uzslavēja. – Kāpēc dziedāt par puteklainiem giem, ja var raut vaļā par dzīvokļu mainu, pārdošanu vai bērnu ratiņu pirkšanu... Un tā tālāk numurus – melodeklamācijā!

– Bet par ires vajadzībām dziedāsim šitā: V tuļa sieviete, šalalā, meklē kur apgulties, lala Janina priecājās. – Lai top rok džezkantri reklāmsambļis SLUDIĶI!

– Ni un ni! – Janka protestēja. – Ansambļi nosaukumam, kā jau istām latviešu grupām klājas, jābūt kārtīgā angļu valodā. Lai nevā nesaprot, kur beidzas latvietis un sākas USA Kingdoms. Nu kaut vai CHIRPY FINDER – lustīgs atradējs.

– Bet muzikālais pavadījums? – Pēteris bil...

– Bez kārtīga ansambļa visi šitie lalalji un šal...

– Nou problems! – Janka sacīja. – Mūsu dāma džindzalas, tu, Pēter, pie sintezatora, un atiet, ziņ!

– Bet ja tai jūriņā pateicīgā tauta mūs trīs...

– zēs iemērks un vienreiz sličinās, ko tad? – Kam...

drūmi ieminējās.

– Nu tad... – Janka ieslēdza kārtējo lallu. Patikama sievietes balss ne mazāk tiklīdz mūzikas pavadījumā tūdaļ pat izteica klasiskā pareģojumu: Debesis... debesis... Satiksimes d...

besis...

– Nu, ja ne ellē, bet debesīs, tad cita runa...

– Kamilla pēkšņi sajūtās nobriedusi muzicē...

nai. – Kas būs, to kristīs!

Viņa trīs reizes mānīcīgi nospļāvās pār kre...

plecu.

Mēs piekritām un vienbalsīgi uzrāvām pi...

dziedājumu: – Šallalalla... šallalla...

Sludinājumus jau vācam. Ģitāras iemēģināta...

Rīt zaļajā zālē un klusajā plavā pirmā lielā u...

stāšanās. Vai, dikti zinātniski un piedevām a...

mūsdienīgi runājot, – tukšās reklāmas nišas m...

zikāla aizpildīšana.

ŽANIS EZI...

K. Auzenbergs

A. Lapins

IZTEIKSMĪGĀS ŽĀVAS

Vai esat pamanījuši, cik izteiksmīgi žāvājas cilvēki un dzīvnieki?
Ar ko tas saistīts? Cilvēks žāvājas, kad viņam nāk miegs. Kad to māc
garlaicība un nogurums. Franču ārsts Olivjē Valuzinskis uzskata, ka žāvas
uznāk pēc sāpīgas paēšanas vai arī tad, kad esam izsalkuši, izbadējušies.
Žāvājamies, kad trūkst skābekļa.

Daži uzsver, ka žāvājoties cilvēks izstaipās un tas atslābina ķermeni no
sasprindzinājuma. Atslābinās sejas muskulatūra, Rodas labsajūta.

Politikā pirms runām, aktieri pirms izrādēm un koncertiem mēdz žāvāties,
Visi atzīst, ka žāvājas ar labpatiku.

Rekords esot 480 reižu stundā, tā apgalvojis neiropatologs profesors
Sarko.

Žāvas esot lipīgas! Pavērojiet sevi starp citiem, kas žāvājas! Nožāvājieties!

I. FREIMANIS

Miks un Blanka Džegeri apliecina žāvu lipīgumu

Romas Pāvests Jānis
Pāvils II

Jasirs Arafats
neizturēja politisku
garlaicību

ŽĪVE PĒC SCENĀRIJA

Turpinot skatīties Holivudas grāvējus,
joprojām cenšamies turēties pie vecmodīgā
uzskata, ka mākslai jābūt izglītojošai. Šoreiz
esam izpētījuši, kā jārikojas dažādās dzīves
situācijās. Jūsu uzmanībai sadzīves un
profesionālais uzvedības ABC...

Par automašīnas novietošanu nav jāuztraucas neatkarīgi no, tā cik varenas lielpilsētas
centrā atrodaties – **noparkoties** var vienmēr, tieši pie tās ēkas, kuru grasāties apmeklēt.
Kad atstājat mašīnu uz ielas, tā nav jāaizslēdz. Bet uzmanieties to atstāt daudzstāvu
vai pazemes stāvvietās, atgriežoties pēc darba laika beigām, jums aiz muguras var
atskanēt biedējoši soli, bet jūs nekādi nevarēsiet atrast atslēgas vai trāpīt atslēgas
caurumā.

Norēķinoties ar taksometra šoferi, derīga būs
pirmā banknote, kuru izvilksiet no kabatas,
derēs arī kaut kas līdzīgs naudas zīmei, ja
iepriekš būsīt to saņurcījis.

Zvanot pa mobilo telefonu, elektroniskā
adrešu grāmatiņa nav jāaiztiek, jūs varat sākt
runāt, tikko esat pielicis klausuli pie auss.

Absolūti visu nāciju pārstāvji savā starpā
sarunājas angliki.

Lūpu krāsu nekad nevar notīrīt – nedz peldot,
nedz ēdot, nedz skūpstoties.

Ja esat Parīzē, Eifeļa tornis ir redzams no
jebkuras mājas loga.

Kaislīgu seksu raksturo pa zemi izmētāti
apgērba gabali.

Nakti virtuve tiek apgaismota, atverot
ledusskapja durvis.

Detektīvu nozieguma vietu jāiet apskatīt
nakti, bruņotiem ar kabatas lukturiša
palīdzību.

Uztrūkstoties no nakts murga, jāpieceļas gultā
sēdus un smagi jāelpo.

Klepus ir labākais pierādījums tam, ka cilvēks ir
neārstējami slim.

SUNISMI

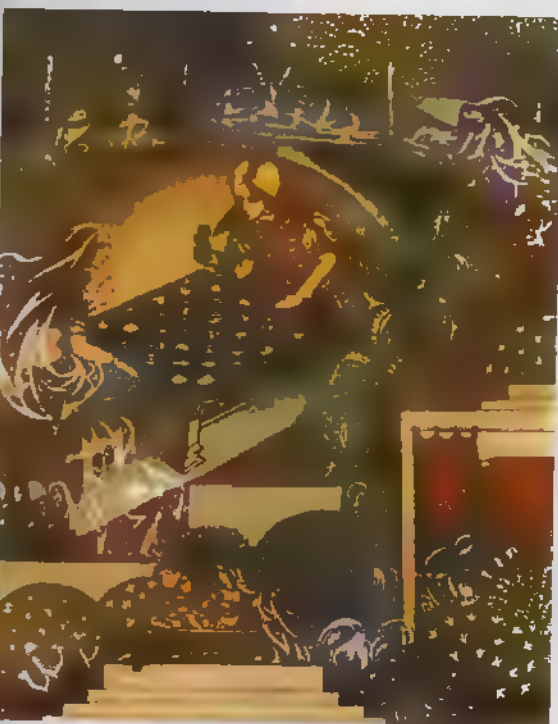
Ja suns iemācītos runāt, mēs zaudētu savu
pēdējo draugu.

/D. Rudogs

Ja kāds tev laiza pazoles, piemin viņu ar kāju
pirms viņš nav sācis kost.

/V. Valerijs

Šahisti ir mirdzejuši ne tikai ar domas lidojumu pie melnbaltā galdiņa. Pēc laba joka un asprātīgas viņi kabatā daudz nav grabstījušies. Šahistiem, sevišķi kosmiskā spožuma un lieluma zvaigznēm, allaz gadījās komiski piedzīvojumi. *En passant* šaha izpratnē nozīmē – gāra meit.

Lielajā ģēniju galerijā pirmais oficiālais pasaules čempions ir V. Steinics. Sāksim mūsu neklātienas randiņu ar šo spīdekli.

Pirmā pasaules čempiona titulu V. Steinics ieguva 1886. gadā, pārspējot Johanesu Cukertortu. DADŽA redakcijā, pirmo reizi izdzirdot šo mūsu ausij nedaudz amizanto uzvārdu, viens otrs smējās kā kutināts, jo domāja, ka Juzis /Jāzeps Jaunzems/ kārtējo reizi improvizējis jautru uzvārdu.

Maestro Steinics spēlēja ar Vīnes visvareno bankieri Epšteinu un iegrīma pārdomās. Bankieris ironiski piezīmēja: – *Pamodiniet mani, kad izdarīsiet gājienu!* – Pēc kāda brīža domās iegrīma pats bankieris. Steinics viņam veltīja tādu pašu piezīmi: – *Pamodiniet mani, kad izdarīsiet gājienu!* –

Saniknotais bankieris, dūres vicinādams, sāka trokšņot: – *Kungs, vai jūs vispār zināt, kas es esmu?* – Steinics mierīgi atbildēja: – *Pilnīgi skaidrs! Jūs esat Epšteins biržā, bet es esmu Epšteins šeit, pie šaha galdiņa!*

Gadījās, ka Steinics sarunājās ar profesoru, kuram bija ne mazāk iespaidīga pilnbārda. Profesors sprieda: – *Manuprāt, proletariātam klātos daudz labāk, ja tas radikāli samazinātu*

pēcnācēju skaitu. – Pēc ilgas klusēšanas Steinics iebilda: – Tas būtu neprāts. Mans tēvs bija ļoti nabadzīgs, viņam bija trīspadsmit bērni. Un es, Vilhelms Steinics, pasaules čempions, esmu trīspadsmitais!

Reiz Steinicam jautāja par izredzēm priekšā stāvošajās sacensībās. – *Salīdzinot ar konkurentiem, man ir lielas priekšrocības: viņiem jāspele pret Steinicu, bet man – ne, –* skanēja atbilde.

Par to varam spriest pēc Steinica lieliskās partijas pret Bardelebenu /melnie/, kur pēc 21. melno gājiena bija izveidojusies šāda pozīcija.

Sekoja neliela kombinācija ar lielām sekām.

Jādomā, ka daļa mūsu lasītāju un šaha draugu šo partiju un tās jauko finišu jau zina. Nav vērts degunu nokārt arī pārējiem: atliek tikai no pasta kastītes izņemt nākamo DADŽA numuru vai vismaz to nopirkt, jo tajā būs apskatāma Steinica kombinācija.

WILHELM STEINITZ

/Vitezsjava Houška zīm., 1961, Artia, Prāga/

O. ARHĪVGRAUZĒJS

JŪS JAUTĀJAT – MĒS ATBILDAM

Kāpēc Plutonu vairs neatzīst par planētu? Viņš bija seno grieķu mirušo pasaules valdnieks, bet pēkšņi šitā!

Atbilde. Izrādās, ka Plutons nav nekāds valdnieks, bet milzīgs ledus gabals. Sakarā ar to, ka Zemei tuvojas globālais sasīšanas periods, mums būs vajadzīgs svaigs ledus. Daudz svaiga ledus...

Kas jāzina, lai kļūtu par miljonāru?

Atbilde. Jums ir divas iespējas – uzdot šo jautājumu vēlreiz Mārtiņam Ķibildam vai Valsts ieņēmumu dienestam...

Dadži, vai piekritīsi, ka virs džinsu augšmalas redzamā stringu biksiņu gumija neizskatās estētiski?

Atbilde Kāpēc? Varbūt tiešām nav estētiski, toties cik interesanti – gribi ar meiču iepazīties, pieej klāt, atvelc biksiņu gumiju – plakt! Un radusies tēma sarunai!

Vai cilvēkam vajag daudz, lai pilnībā kļūtu laimīgs?

Atbilde. Vajag pavisam maz. Bet tikai ar vienu noteikumu, lai citiem būtu vēl mazāk.

Atbildējis Z. PLATAIS

Dīvainās mobilo skaņas

Kārtējais graužoais izgudrojums "En passant" mobilo sakaru jomā. Par to šoreiz nav pabejušies nedz žiperigie japāņi, nedz zinātnieki, nedz tehnoloģiju pārpilnie amerikāņi, bet gan cits, Drakulas novadnieki. *Skaņas maskēšanas* – šis ir mobilo sakaru jomā strādājošās firmas *Simeda* jauno pakalpojumu.

Ar jaunās tehnoloģijas palīdzību mēs varam tālruni iespējams ielādēt astoņus skatu un dzirdamumus, ko var ieslēgt, nospiežot vienu tādēļ. Piemēram, zvans no rīta. Jūs vēl esat gultā, bet displejā redzat priekšnieka numuru... Jūs varat uzlikt fonu *Automašīnu sastrēgums* – mierīgi samelot, ka braucat uz darbu, bet patērējat *korķi*. Istu līdzjutību darba biedrotais fons *Stomatologa kabinets* ar urbja mēģinājumiem. Citi varianti: *lelas troksnis*, *Parks* ar putnu cārēm, *dāšanu*, *Parāde cirkā*, *Celtniecības laukuma troksnis* ar pneimatiskā āmura radīto skaņu u.c. Jūs spējams pievienot arī pašam savus variantus.

Viss jau ir ļoti labi un skaisti, taču ar tehnoloģiju ir jāpārbauda elektroniku brīžiem ir tāpat kā ar bitēm – nekad neko nevar skaidri zināt. Jūs, lūk, nojūk jaukā sistēma vai ritā pēc vētra vakara uždzīves nospiežat nepareizo pogu, pasākums var pilnībā izgāzties.

Iedomājieties, ja, runājot ar priekšnieku, fona skaņas nevis satiksmes *korķa* fons, bet, piemēram, aurojošu triebīņu skaņas, kur pūlis vienkārši sauc: – *Verpakovskis labākais!* – vai – *kā mūris!* – Lai šķirtos no prēmijas, pietiks ar tradicionālo *Ole-ole-ole!* Ziepes ne pa jokam to visu paskaidrosiet sēvā? Jo īpaši, ja sarunā laikā fonā nejausi ieskanēsies elsas no kādas priekšējās mājās istabiņas. Skaņām pārnest mobilo var izrādīties grūti savaldīt.

Protams, jaunu tehnoloģiju ienākšana dzīvē ir apsveicama parādība, tomēr varbūt mums vajadzēs nemelot – tā vienkārši būs vieglāk dzīvot, un izmantosim mehānismus un elektroniskos, kam tie domāti, nevis meklēsim mobilos, daudznozīmīgus fonus, nežāvēsim veļu mēģinot roviļņu krāsni un nekarsēsīm cepeti velās mēģinot gājamaļā mašīnā. Ticiet man, no tā nekas labā nesanāks!

JĀNIS JASMANIS

Herbirbīnas padoms: fen šui

Senie ķīnieši uzskatīja, ka pēc fen šui principiem iekārtota mājvieta palīdz tās saimniekam justies laimīgam, tikt pie bagātības, panākumiem. Saskaņā ar šo mācību māju /okla/ ieskauj četru dzīvnieku gari. Nostājoties ar muguru pret ārdurvīm. Pa labi no durvīm atrodas baltais tīģeris, pa kreisi zaisis pūķis, priekšā melnais bruņurupucis, bet priekšā sarkanais putns. Ja redzat arī baltās pelītes, varat būt droši, ka jūsu dzīvoklim steidzami nepieciešama pārkārtošana. Pārkārtošana vajadzīga arī tad, ja minētos dzīvniekus nevar ieraudzīt. Nemeklējiet zem skapja, tur neviens nav.

Vispirms jāpārliedz, vai jūsu dzīvokļa labā un kreisā puse atrodas līdzsvarā, citādi dzīvnieki plēsīsies savā starpā un neļaus jums mierīgi dzīvot. Ideālā variantā mājas fasādei jāatrodas zemāk nekā aizmugurei. Ja māju padomju laikā zaldāti vai ieslodzīti, iespējams, jums jāpaveicies un tā ir pietiekami šķiba.

Sliktā ziņa. Ja konstatējat, ka pašā pamatā nekas nav tā, kā tam jābūt, un draud pārpāriet nopietni pārkārtojumi, labāk pārcelieties uz citu dzīvesvietu.

Labā ziņa. Iespējams, fen šui likumi iespējams jūsu pašsajūtu, tomēr nekādā gadījumā neietekmē dzīvokļa cenu. Tā būs neadekvāti augstā neatkarīgi no tā, vai tas ir vai nav iekārtots saskaņā ar fen šui mācību.

HERBIBIRBĪN

Bez rindām! Bez kvītīm! Jums ērtā veidā!

Abonē

DADZI

www.pasts.lv vai pa bezmaksas
informatīvo tālruni **8008001**

**Abonē un
laimē!**

Abonē un laimē!

No 1.jūnija līdz 26.jūnijam abonējot jebkuru Interneta abonēšanas katalogā pieejamo preses izdevumu vismaz uz 3 mēnešiem, izmantojot **www.pasts.lv** vai pa bezmaksas informatīvo tālruni **8008001**, katrs trešais abonents dāvanā saņem "Autobuss Debesis" jauno disku "Par tavām kurpju šņorēm". Balvu fonds 600 CD.

Tagad, abonējot internetā, norēķinus var veikt, izmantojot **Hanzanet** vai ar norēķinu kartēm

VISA

**VISA
ELECTRON**

Loterijas atļaujas Nr. 1556. Uzvarētāju vārdi tiks publicēti laikrakstā "Neatkarīgā Rīta Avīze" 2006. gada 4 jūlija numurā.
Loterijas nolikums www.pasts.lv

PASTS
AR ATBILDĪBU PAR UZTICĒTO

PAGKIEZ JAUNAJA VILNI!

www.radionaba.lv

NABA
93.1 FM
UNIVERSITĀTES RĀDI

NĀVĪGI VĒSTURISKA SARUNA

Pēc kāda pacienta izmeklēšanas ārsts Ferdinands Zauerbruhs (1875.-1951.) medicīnas masai dikte diagnozi. Teiktajā ir daudz latīņu vardu, un pacients augstākajā mērā norūpējies jautā:

– Mana slimība laikam ir ļoti reti sastopama?
– Kur nu, – atbild ķirurgs, – visas kapsētas ar to ir pilnas!

TĀ GADĀS

– Vai ugunsdzēsēji?
– Jā, ugunsdzēsēji klausās!
– Ziniet, es pagājušajā gadā pie mājas kanēpes iesēju. Izauga milzīgas, bet stipruma nekāda...
– Atvainojiet, te ir ugunsdzēsēji, mūs tas neinteresē! – dežurants noliek klausuli.

Pēc brīža zvana atkal:
– Jā, un šogad es iesēju atkal, tāda sīka saaugusi, puduriem vien, puduriem vien... Bet cik stipra! Tā purina...

– Jūs kļūdiņāties, te ir ugunsdzēsēji!
Pēc laiciņa vīrs zvana atkal:
– Ziniet, es jums kaut ko gribēju palūgt... Manam kaimiņam māja deg. Kad brauksiet dzest, neizbradāji, labi?

Policijas priekšnieks jautā policistiem:
– Kurš pirmais atrada ķermeni bez dzīvības pazīmēm?
– Es.
– Kurp jūs viņu aizvedāt?
– Kā parasti. Sākumā uz morgu, pēc tam uz atskurbtuvi.

Ārsts slimniekam:
– Šīs zāles, kuras tūlīt jums izrakstišu, jūs dzersiet līdz mūža galam.
– Kamēr es tās dzeršu, es dzīvošu?
– Nē! Kamēr jūs dzīvosiet, jūs tās dzersiet.

Hodorkovskis cietuma kamerā lūdz Dievu:
– Dievs, nu par ko? Par ko man tas viss?
Atskan Dieva balss:
– Piedod, nepazīnu tevi... Būsi bagāts!

Saruna kūrortā.
– Ak, ja tu zinātu, kāds šeit skaistums! Ieskrīniet un no kraujas – bladāc! Jūrā!
– Tu droši vien gribēji teikt – plunkš! Jūrā!
– Ne, plunkš ir tikai paisuma laikā.

– Dzeguzīt, dzeguzīt, cik man atlicis dzīvot?
– Ku!
– Bet kāpēc tik ma..?

Operācijas māsa satraukti saka ārstam:
– Dakter, mēs viņu zaudējam!
– Neuztraucieties, mums tādu ir pilna palāta.

V. Banderis

J. Kārklis

KAUT KUR KOLUMBIJAS MŪŽAMEŽOS...

Z. Zaharāns

LFRĒD, MUŠMIRES IR INDĪGAS!

N. Nagaine – SUNĪTI PABAROJI?

N. Nagaine

HRONISKĀS ZIŅAS

Moto: laime ir tad, kad atrodi naudu; nelaime, kad tevi atrod šīs naudas pazaudētājs.

Krit zvaigznes, krit cilvēki. Ne tikai gar un pa logiem, bet arī noziedzīgā grēkā. Tā tas turpinās hroniski gadu no gada... Jūsu uzmanībai augusta nogaļas hronisko kaišu apskats Latvijā.

Suņi aitās! Divi negēlīgi vācu aitų suņi iebruši kādās Durbes novada saimniecības kūti un nokoduši piecas aitas, kā arī nāvējoši sakoduši vēl divus lopiņus /nāve gan nākusi līdz ar žēlastības cirtiem no paša blēķu saimnieka rokas/. dzīgs gadījums noticis arī pavasarī. Pēc lopu laktiņa izsauktie policisti vien noplātījuši uniformas jupkos tērtās rokas – nekas neesot līdzams. Saimnieks gan ievērojis plēsoņu raksturīgās iezīmes un izsekojis tos līdz pat mājām. Tomēr cietušais negratosies rīkoties pretlikumīgi, tādēļ pret irotāju saimnieku neko nepasāksot. Viņš tikai pievilcis, ka esot mednieks. Hm... DADZIM zināms, ka katrs nemedību šķirnes suns, kurš ieraudzīts mežu iedzīvotāju mājās, tiek uzskatīts par laimoni un likumīgi nobeidzams. Abi tā dēvētie suni nav medībnieki...

Sajaucis... Valmierā pa daudzstāvu nama trešā stāva logu izvēlies krietni iesviļojis pulcētis. Kad lēcējs slimnīcā puslīdz apkopts, viņš turminājis par došanos turp, kur draugi viņu pasūtījuši. Tikai mulsumā sajaucis logu ar durīm...

Pa trešā stāva logu izkritusi arī kāda piecādīga meitenīte. Tas noticis Kārsavā. Vecāki neitīņai pietelkuši uzvesties rātņi un atstājuši bez uzraudzības tikai piecas minūtes. Par laimi, bērns nav guvis nopietnas traumas. Tāpat paiecis kādam zidainim Valmierā. Viņš nokritis no veļas mašīnas, kad ieslēgusies centrifūga un mašīna vibrēt...

Brīvdiena. 15. augusts lieliem burtiem ieskrāējams uz katra Rīgā nakšņojoša autiņa kapota. Šodien galvaspilsētas mašīnu zagļi paņēmuši brīvdienu un nav nozaguši nevienu spēkratuli! Cimredzot arī nākamajā dienā pēc Visrīgas mašīnzagļu saietā darbaspējīgo bijis pamaz – apzudusi tikai viena mašīna /parasti Rīgā dienakti nozog vismaz trīs/. Tiesa, drīz vien viss atgriezies normālajā rītmā.

Ne gluži *Aleluja!* vai *Slava 15. augustam!*, bet gan vienkāršus švīkojumus kāda kompānija

R. Valter

atstājusi uz Liepājas ielmalās stāvošām automašīnām. Dažu dienu laikā sabojāts piecu mašīnu krāsojums. Pabojāts arī viens policijas autiņš. To gan nodarījis divpromiļu skurbuli esošs velosipēdists, kurš nav novaldījis vellapēdu...

Pat nebija smieklīgi. Īpaši mulķīgam jokam nepieciešams piemērots brīdis. Daži pamulķi nakti uz 17. augustu no Ilūkstes novada domes ēkas nozaguši novada un LR karogus un piekāruši LPSR sarkanžili vilņoto standartu. Ja tā bijusi politiska akcija, tad atliek vien pasminēt

par huligānu vēstures teoriju zināšanām.

Nerespektēja... Kādā jaukā augusta nakts 35 gadus vecs vīrietis nolēma ne tikai pavēro zvaigžņu lietu, bet arī drusku pašaudīties ar gāzes pistoli pie Liepājas pilsētas domes ēkas. Vīrs garb vēlāk skaidroja, ka gribējis iedvest respektu savam kaimiņam /kādam domniekam?/, taču neblīšķiem pārbijās nejauša garāmāgāja un saucot talkā policistus. Arī policisti šāvēju nerespektēja un aizveda uz tuptūzi, kur apskaidroja, ka tā darīneir labi.

HRONISKĀS ĀRZEMES

Moto: nekur nav tik labi kā mājās. Vai ne?

Igauni neniekojas. Arī Tallinā noticis geju gājiens. Karstasinīgie igauņu tradicionālo vērtību piekritēji nav niekojušies ar mēsliem, bet gan ķērušies pie akmeņiem un nūjām. Pa lipu dabūjuš vismaz seši varavīkšņaini, bet vairāki citi bijuši spiesti mazgāt ancukus, jo apmētāti ar olām.

Pabumboja un aizbrauca. Krievijas armijas veči mācībās pie Ladogas ezera trenējās šaušanā un bumbu mešanā. Mācību rezultātā mežā un kūdras purvā izcēlies tik spēcīgs ugunsgrēks, ka pa smārdu sūdzējušies pat Valkas un Alūksnes rajona iedzīvotāji Latvijā. Savukārt Ļeņingradas apgabala gubernators Valērijs Serdjukovs sūrojis aizsardzības ministram: – *Tavi armijnieki gan ir varenī ērgļi. Kad bumbas jāmet, tad varen naski, kad uguns jādzēš, tad izliekas par beigtām zivīm – ne karavīrus sūta palīgā, ne tehniku dod!*

Leiši gatavojas. Lai gan Eiropas Komisija kaimiņus lietuviešus ar viņu vēlmi pievienoties ES kopnadaļai jau nākamgad blīži atsēdināja, *braļukas* turpina nopietni gatavoties naudas maiņai un jau sākuši taisīt eironaudīgas. Nesen par viltotas valūtas izgatavošanu Viļņā aizturētas sešas personas. Konfiscētas banknotes 200 000 eiro vērtē.

Rotaļas uz arkas. 17 gadus vecs pusaudzis apvilcis krekliņu ar uzrakstu *Al Qaeda vārdā*, uzrāpījis uz Triumfa arkas Parīzē, draudējis garāmejošiem tūristiem ar pneimatisku rotaļpistoli un pat vienreiz izšāvis gaisā. Policisti rotaļnieku aizturējuši un nogādājuši psihiatriskajā slimnīcā.

Nozagts vīns. Kamēr kāda elitāra Zviedrijas restorāna darbinieki bija devušies vasarasatvaļinājumā, nezināmi ļaundari pamanījušies ielauzties vīna pagrabā un aiznesuši apmēram 600 pudeļu Bordos vīna. Zagums savulaik iekļauts Ginesa rekordu grāmatā kā pasaulē unikālākā vīnu kolekcija un ir aptuveni 490 000 ASV dolāru vērtā. Diēz vai Ginesa rekordu grāmatā tiks iekļauts arī zagļu veikums.

Ziņas par hroniski nelāgiem atgadījumiem apkopojis VATS ON

Kas ir remonts?

Tā ir stihiska nelaime, kuru izraisījusi labi organizēta personu grupa ar iepriekšēju nodomu.

HRONISKIE LIKUMI

Pirms dažiem gadiem Šveicē tiesas prāvā apsūdzēta kāda sieviete, kura mocījusi savus kaimiņus ar rožu eļļas un franču dezodorantu smaržu. Ar alerģiju sirgstošie kaimiņi nespējuši du eksekūciju izturēt. Smaržu mīļotāja atzīta par vainīgu un bijusi spiesta pārcelties uz citu dzīvokli.

P.S. Jau tagad Šveices sabiedriskajā transportā plāksnītes ar uzrakstu: *Alerģiskiem pasažieriem jāņem sēdvietas salona priekšpusē.* Izumā Šveices smaržu mīļotājiem aizliegts ēstņot gaisu slimnīcās, bet Dānijā gatavojas pieņemt likumu, kas aizliegts lietot parfimēriju lidmašīnās un pilsētu pašvaldību iestāžu ierēdņu darbam.

IZSEKOŠANA

Apmēram pirms mēneša no avizēm un televīzijas mēs uzzinājām satraucošu ziņu – Lemberga kungs izseko sabiedrībā ļoti ietekmīgas personas! Kāpēc izseko, nav zināms, un tas ir sevišķi bīstami. To padzirdējis, es stipri nobijos. Ko tad, ja arī mani viņš sāks izsekot? Valstiski svarīgi noslēpumi man nav zināmi – kurš gan būs tik traks un sklerotiskam vecim atklās valsts noslēpumus, tāpēc izsekošanas iemesls droši vien būs cits, visticamāk baravikas. Ja Lemberga kungam kāds pastāstījis, ka Skailim zināmas dažas ļoti labas baraviku vietas, kur arī sausās vasarās var pielasīt pilnu kurvīti, viņš tūlīt sāks rīkoties. Nemēģiniet man iestāstīt, ka Lemberga kungu baravikas neinteresē! Šogad sausuma

A. Mukāns vērtīgu zināja *Zvirgzdīņu* vecā valēniece. Tiklīdz viņa gāja sēnēs, viņu mēģināja izsekot kaimiņmāju vecene. Sekoja ļoti gudrs un pārdomāts manevrs – valēniece mierīgi aizgāja uz mežu un tipināja pa taciņu pilnīgi nepareizā virzienā. Nopakaļ, protams, vilkās kaimiņmāju vecene. Aiz taciņas likuma valēniece pēkšņi cirtās sāņus eglīšu jaunaudzē, iespruka biežumos un lūrēja, uz kuru pusi aizņojos kaimiņmājas vecene. Kā tad, pūta taisni vien, taisni vien! Savukārt valēniece zemrāpus izlida eglīšu pudurim cauri un, tikusi vaļā no izsekotājas, aizgāja uz slepeno baraviku vietīņu, un tik grieza, un tik grieza! Tātad, godātais Lemberga kungs, mani izsekot nevienam nebūs pa spēkam, es pazudīšu eglīšu biežumos kā sapnis pavasara rītā, bet jums nāksies braukt uz Ventspili ar tukšu kurvīti...

Te varētu pielikt punktu, bet es negribu būt suns uz siena kaudzes, tāpēc atļaujiet darīt zināmu vēl vienu triku, kā droši uzzināt, vai jūs kāds izseko vai neizseko. Pirmskara gados Kalnciema ielā bija kino *Mona*, kur rādīja vecas filmas par divdesmit santīmiem. Viena no tām bija mēmā ar nosaukumu *Detektīva piedzīvojumi*, tajā darbojās Šerloks Holmss, ko izsekoja ļaunais Moriartijs. O, tas bija velnišķīgi viltīgs un sekoja, slēpdamies aiz krūmiem. Ko darīja Šerloks Holmss? Viņš ielēca garāmbraucoša čukbānīša pēdējā vagonā. Nu ļaunajam Moriartijam neatlika nekas cits, kā izlīst no krūmiem un čukbānītīm skriet nopakaļ pa grāvi, naivi cerot palikt nepamanītam. Šerloks Holmss viņu, protams, pamanīja un, ironiski smīnēdams, aizpīpēja savu slaveno pīpi. Tāpēc, ja kādai ļoti ietekmīgai personai rodas aizdomas, ka Lemberga kungs to izseko, varētu ieteikt doties uz Gulbeni un ielekt garāmbraucoša čukbānīša pēdējā vagonā. Ja Lemberga kungs personu patiešām izseko, viņš būs spiests izlīst no krūmiem un skriet nopakaļ pa grāvi, un viņu noteikti pamanīs. Tas arī būtu viss!

J. Dimīters

ANDREJS SKAILIS

V daļa

GUDRĀS GALVAS ZŪDĪBA

Ja orators aicinās deputātus nezaudēt galvu, atskanēs starpsauciens: – *Opozīcija vēlas to nocirst!*

MISKASTES CŪCĪBAS BLAKNE

Ja dokuments būs izsviests miskastē, nākamajā dienā radīsies akūta nepieciešamība patērēt.

Zināšanai: BLAKNES ir jauno laiku medicīniskais termins, ko valodnieki ieteikuši bolševiku lieto ZĀĻU IEDARBĪBAS BLAKUSPARĀDĪBAS vietā.

ZŪDĪBU DOMINO PRINCIPS

Ja pazudušais dokuments tiks atrasts, noteikti pazudīs kāds cits.

DECIBELU MĒRĪJUMS

Jebkuru opozīcijas ierosinātu darbības kārtības priekšlikumu pavadīs tik skaļš brēķis, ka tās decibelu daudzums būs tieši proporcionāls priekšlikuma lietderīgumam.

ORATORA APKURLUMS

Ja orators biežāk ieklausītos sevī, viņa runātu mazāk.

DOBEĻA-KABANOVA PRETIMSTĀVE

Deputātu Dobeli nespēs aizrunāt pat deputāts Kabanovs.

DUBULTMUĻĶA POTENCE

Tikai dubultmuļķis spēj atkārtot muļķības teikto.

MUĻĶA MAKSIMA

Muļķis deputāta krēslā ir kā cilvēks kalnā: viņam visi liekas sīki un viņš visiem liekas sīks.

SVIESTA PUTRA

Vienīgi tāds, kurš visu domājas saprotamā pilnībā, spēj izskaidrot tā, ka nevienam citam pilnīgi nekas nav saprotams.

JURIDISKĀS PAREIZRAKSTĪBAS 1. PANTS

Jebkura vienkārša doma jāiepin sarežģītā formulējumā.

KOMANDĒJUMA MAGNĒTISKĀ DEKLINĀCIJA

Taisnākais ceļš no Latvijas uz Japānu ved caur Kanāriju salām.

LATVIJAS VĒSTNEŠA VĒRTĪBA

Kilogramu un 125 gramus smags avīzes numurs ir tonnas un 125 kilogramus tukšu debatētāju kultu salmu vērts.

Artura Bloha atklātos Mērīja likumus lokalizējis SAULVEDIS TUDALIŅŠ

**ĢENERĀLSPONSORS
LATVIJAS TAUTA**

Dadža 9^a lma ai z kulises

(Turpinājums no 16. numura)

Tolaik DADZIS bija vienīgais izdevums publikā, kas varēja lepoties ar humora un iras licenci, tāpēc uz šim apspriedēm, kā jau nēju, nāca ne vien nobrieduši profesionāļi, bet arī vēl zaļi autori, kuriem patika smieties par citiem un āzēt citus. Piemēram, **Sviņķis, Anmanis, Kolbergs**. Tajā laikā visdaudzsološākais likās **Sviņķis**. Atceros dažas viņa tēmas. Piemēram, kā zēns vaicā otram: – *Kas tev patīk no Emīla Zolā?* – Otrs, skatīdamies uz kaimiņu augļu rindu, atbild: – *Plūmes*. – Vai atkal. Stacijā pie pasažieru kases rindā parasts pasažieris jautā priekšā stāvošajam, kam plecā mednieka bise: – *Vai jūs esat mednieks?* – Uzrunātais neatskatīdamies atbild: – *Nē. Uz pīlē!*

Tagad **Sviņķis** jau sen pagaisis raibajā pasaules jūrā, Jānis Anmanis ir slavens gleznotājs un

U. Mežavilka zīmējums

Andris Kolbergs vēl slavenāks detektivromānu rakstnieks, kafējnīcas īpašnieks, latviešu slavenās kāršu spēlītes zolītes turnīru organizētājs un visnotaļ daudzpusīgs sabiedrīks darbinieks. It kā negaidīti, bet, tā ļoti padomājot, viss pareizi vien ir. **Sviņķim** piemita Dieva dzirksts, bet pamaz pacietības un neatlaidības. Toties **Anmanim** un **Kolbergam** šo labo īpašību netrūka. Tāpēc abi jau sen atmetuši sīko karikatūru un tēmu gudrošanu. Viens mālē pirmklasīgas gleznas, otrs raksta apjomīgus un aizraujošus romānus.

Starp citu, runājot par **Andri Kolbergu**, viņš manā uztverē par gatavu rakstnieku kļuva kaut kā nemanot un negaidīti. Parādījās **DADŽI** kopā ar **Anmani**, **Sviņķi** un citiem jaunajiem karikatūru tēmu gudrotājiem. Vairāk klausījās nekā runāja. Tikko padzirdējis kādu spurainu domu, tūlīt sajūsmā sauca: – *Vecīt, tā tik ir tēma!* – Laikam ritot, **Andris** līdzās karikatūru idejām sāka sacerēt sīkos feļetonus un humoreskas. Tāpēc drīz vien kļuva par **DADŽA** redakcijas štata līdzstrādnieku. Viņa pirmā humoreska *Ledusskapis* nodrukāta 1965. gada **DADŽA** 1. numurā. Lakoniska un asprātīga.

Gadus trīs apgrozījis **DADŽI**, **Kolbergs** kārtējo reizi mainīja darba lauku un, liekas, aizgāja uz Autortiesību aizsardzības pārvaldi. Biežoti nodarbošanās maiņu nediktēja visgaišā jauneklā dzīšanās pēc labāka roba vai biezāka rubļa, bet mērķtiecīga un, es teiktu, tālredzīga izplānota dzīves studēšana. It kā lēkājot no vienas darbavietas uz citu, viņš, kā pats mēdza izteikties, visu laiku turēja vaļā acis un ausis. Uzkrātais dzīves materiāls drīz vien lika sevi manīt un kā ļoti nostāvējies alus rāvās laukā no mucas ar visu spundi.

Kad satikāmies pēc pāris gadiem, viņš vairs nebija nekāds mazais **Andris**, kurš bērnišķīgi priecājās par veiksmīgi izdomātu karikatūras ideju un gavilējoši sauca: – *Vecīt, tā ir tēma!* –, bet gan jau pilnīgi nobriedis rakstnieks, vairāku meistarīgu garstāstu un romānu autors. Kā tas viņam izdevās? Par to laikam vislabāk varētu pastāstīt viņa tolaik visuzticamākais un nešķīramākais draugs – necilais rakstāmgalds *Brīvības* /bijušās *Ļeņina*/ ielas istabīnā...

Tagad **Kolbergs** raksta gari garus romānus. Bet kādreiz viņš prata tikpat ļoti izteikties arī īsi.

AKSIOMAS

Dodiet man atbalsta punktu, un es paceltu zemeslodli!

Arhimēds /no Sirakūzām/, III gs. pirms mūsu ēras.

Dodiet man cinkotu jumta skārdu, un es jums dabūšu žigulim riepas!

Janka /no Centrāltirgus/, XX gs. otrā puse.

Pastāstīšu jums vēl mazliet par tēmu apspriešanu. Nākamās karikatūras idejas vērtēšana risinājās šādi. Autors iesniedza pašrocīgi uzziņmētu skici vai izstāstīja ieceres saturu. Ja tūlīt uzbangoja smieklī, tēmu pieņēma. Ja uztvēra dalījās – vienai daļai patika, otrai – ne, ideju turpat uz vietas pielaboja. Ja pēc izstāstītā sižeta iestājās kapa klusums – tēma bez žēlastības lidoja papīrgrozā.

Protams, liela nozīme bija autora māķai ieceri izstāstīt. Ļoti ļoti karikatūru tēmas pieņēma **Vladens Lando**, gandrīz kā anekdotes. Savukārt **Skujiņš** sāka smieties jau labu laiku pirms stāstīšanas. Sākumā klusi, ar nelieliem pārtraukumiem, tad arvien skaļāk un aizrautīgāk, ar asarām acīs. Kad pienāca viņa kārtā likt priekšā savu tēmu, **Skujiņš** nevarēja pateikt nevienu vārdu. Viņš smējās tik sirsniņīgi, ka smieklī pielpa visiem. Kad beidzot viņš pierima un savu ideju izstāstīja, visi joprojām turpināja smieties. Sižets, bez šaubām, tika pieņemts. Taisnības labad gan jāpiebilst, ka **Skujiņa** tēmas tolaik izrādījās vislabākās un ievērojamāko karikatūristu izpildījumā tās rotāja **DADŽA** pirmo un pēdējo vāku.

(Turpinājums sekos)

TEĀTRA PASTĀSTI

Piecdesmito gadu vidū **Alfreds Amtmanis-Briedītis** Vaivaras kopā ar **Valiju** būvēja mazu vasaras mītni, kur pavadīt brīvos brīžus. Kaimiņos savukārt **Vera Bajuna** irēja no valsts divstāvu koka namiņu. Tajā allaž iebrāuca **Veras Mihailovnas** draugi, ik gadu **Vera Petrovna Marecka** ar meitu **Mašu**, **MHAT-a** režisors profesors **Nikolajs Gorčakovs** ar skaisto sievu **Tamāru Zjablovu** un daudzi citi.

Kādu reizi **Bajuna** ar šuneli **Pēteri** pienāk pie sētas un vēro, kā pagalmā liknā gan **Briedītis**, gan **Valija**.

Bajunas secinājums: – *Briedi, vai tev akurāt nevajadzētu vairāk domāt par teāteri un repertuāru. Vai tad tu ar savu loni nevari noalgot Vaņas-vstaņkas, kas tos ķieģeļus un sienas saliek kopā?*

Lilita Bērziņa

Savu tulkoto lugu manuskriptus man pār- rakstīja Dailes teātra mašīnrakstītāja **Margo Hojere**. Bieži, kad nesu eksemplārus, pēc pusdienas kafiju kopā ar **Margo** malkoja arī **Lilita Bērziņa**.

Aiznesu **Arbuzova** lugas *Mans nabaga Marats* divus pirmos cēlienus. Tas bija apmēram 1964. gada maijā.

Lilita saka **Margo**:

– *Es nezinu, ko tas **Kauliņtēvs** domā? **Nikita Sergejevičs** arī Latvijā ieteica nodarboties ar kukurūzu, bet **Kauliņš** tiepjas. Visādi šmugulējas. Ap lauka malu gan mazliet iesēj kukurūzu, bet iekšpusē āboliņu. Vai tad viņš neapjēdz, ja partijā nolēm – tas jāpilda.*

Paiet mēneši. 1964. gada septembrī **Hruščova** valdībai beigas. Nesu **Arbuzova** lugas pēdējo cēlienu. Atkal kapījo **Lilita** ar **Margo**.

– *Nu es jau sen zināju, ka mūsu gotiņas taču alkst āboliņu. Ko tad viņas var gūt no tās nevēdzīgās kukurūzas?*

Atmiņās dalījies **GUNNARS TREIMANIS**

Rēzeknes rajona

5. Grāmatu svētki notiks
8. septembrī – Kaunatā.

ARNOLDS AUZIŅŠ PAR SEVI

ATRAISĪŠANĀS

Kad televīzijas studija vēl atradās Laicena iela 62, pie Agenskalna tirgus, Bērnu raidījumu redakciju vadīja Aleksandrs Plēsums – stingrs un principiāls virs. Viņš ilgi dīca man apkārt, kamēr pierunāja intervēt skolēnus, kāda konkursa uzvarētājus. Intervijas tekstu vajadzēja uzrakstīt uz papīra un iepriekš parādīt, paredzot arī jauno sarunas biedru iespējamās atbildes, lai gan nebija ne jausmas, ko viņi teiks.

Pirms istās pārraides režisore mūs mocīja mēģinājumā, lai pārliecinātos, kā runājam, cik dzīvs kontakts mūsu starpā veidojas un vai spējam iekļauties laikā. Katra minūte bija zelta vērtē. Ritms viņai likās pārāk gauss.

– *Neguliet! Neguliet! Jestrāk!* – komandēja feldfebelis brunčos.

Slapjš kā mārķā izpeldināts iznācu no lielās studijas.

Aleksis /tā kolēģi familiāri dēvēja redakcijas vadītāju/ sadrūmis pienāca man klāt.

– *Tu biji pārāk biks. Jāklūst atraisītākam.*

– *Viegli pateikt. Bet kā to izdarīt?*

– *Iedzer kafiju! Tā tevi uzmundrinās.*

Līdz pārraidei palikušas četrdesmit piecas minutes. Televīzijas studijā bija lētākā kafija visā Rīgā – tasīte maksāja tikai sešas kapeikas. Es sapratu, ka tonusa pacelšanai derētu arī kāda stiprāka lāsīte, bet bufetē rēģojās tikai balzama krūkas.

Palūdzu kafiju un simt gramu melnā, kodīgā skidrumā. To izmetu piecās minūtēs, nočūkstēja kā ūdens pirti uz karstiem akmeņiem, taču uztraukums nerimās.

Pasūtīju vēl tādu pašu porciju. Šoreiz jau sūcu lēnītēm, ar baudu. Pulkstenis tikšķēja sasodīti gausi. Es pārliecinājos, ka laiks ir relatīva parādība – kad nevajag, tad jono, kad vajag ātrumu – velkas.

Vēl divdesmit minūtes. Drebulis mani jau vairs nekratīja. Tomēr atraisīts nekļuva. Piegāju vēlreiz pie letes. Bufetniece mani aizdomīgi nopētīja. Es

pasmaidīju, un viņa ielēja prasīto devu. Dievišķo dzērienu sūcu maziem malciņiem, un tīkams siltums pārņēma visu manu būtni.

Bufetē ienāca knauķis. Ieraudzījis mani, viņš svarīgā balsi paziņoja:

– *Režisore taujāja pēc jums. Tūlīt sāksim.*

Kad piecēlos, bufetniece man šķita skaista. Interesanti, kāpēc to pirmatnēji nebiju ievērojis? Kājas mazliet grīļojās, bet es apņēmīgi kāpu uz otro stāvu. Visi raidījuma dalībnieki jau bija sapulcējušies lielajā studijā. Jutos kā septītajās debesīs. Man gribējās dziedāt, viņus visus apkampt un noskūpstīt.

Ar platu smaidu kā uzvarētājs sēdos zināmajā vietā, bet netrāpīju krēslā. Bērni skaļi smējās, lai gan pēc scenārija tas nebija paredzēts. Režisore sēdēja pie pults aiz stikla sienas, un es nedzirdēju viņu valdam.

Spožā *jupiteru* gaisma mani pacēla gaisā. Es lidoju pa plašo telpu, nespēdams piezemēties kā kosmonauts Visuma izplatījumā. Raidījuma dalībnieki kā karuselī griezās man garām, ledegās kameras sarkanā acs, bet viss runājama no galvas bija izkūpējis. Pavēru muti un pats nepazīnu savu balsi. Tā skanēja tik divaini, it kā es būtu pārvērsts par sīku kukaini un iebāzts māla krūkā, uz kuras rakstīts: *Rīgas melnais balzams*. Sviedri grauza acis, un sarunu biedrus redzēju caur pelēku miglu.

Apskaidriba nāca pārāk vēlu, kad tika izslēgti prožektoru. Vienmēr mierīgais un nosvērtais Plēsums gribēja ledzīt mani stāvus zemē un nāca virsū kā negaisa mākonis.

– *Man būs rājiens, man noņems prēmiju, – nomierinājies Aleksis teica, – gribēju pirkt jaunu uzvalku.*

Viņa žakete patiešām likās nonēsāta. Man kļuva viņa žēl.

– *Es joprojām nebiju pietiekami atraisīts? – līdzjūtīgi jautāju.*

– *Tu ne mirkli nespēji nosēdēt mierā, griezi rokas pa gaisu kā vējdziņnavu spārnus, gan smējies, gan raudāji. Vai tu pats savu rīcību nemaz nekontrolē?*

– *Biju pārāk uztraucies.*

– *Vajadzēja iedzert simt gramus, – Aleksis deva tēvišķīgu padomu. – Tas nomierina nervus.*

Es viņam piekritu:

– *Citreiz ņemšu to vērā.*

– *Citas reizes nebūs. Vairāk tu kadrā netiksi. Luiss de Finess atradies! Man jau bez tevis pietiek nepatikšanu, – redakcijas vadītājs strikti noteica.*

Kopš tās nelaimīgās reizes vairs nedzeru balzamu un cenšos no televīzijas izvairīties, aizbildinoties ar nevalju. Ja pensionāriem rīkotu realitātes šovu, tad vēl varētu padomāt. Tikai jāšaubās, vai mani vairs atcerēsies.

A. AUZIŅŠ /N. Nagaines portretējums/

RAKSTNIEKS ARĪ IR CILVĒKS

Kādā lauku sētā dzejnieku un mūziķu pānija runājoties un muzicējot aizsēdējot līdz vēlai naktij. Neviens pat nav ievērojis satumsis tik ļoti, ka ne tikai citam citu, bet savu roku tumsā grūti saskatīt.

– *Varbūt uzspešesim kādu spēli, – p*

ierosina viena dzejniece.

– *Jā, protams, – kaut kur no tumsas at*

ironiska dzejnieka Māra Salēja balss: –

vistiņas!

Tiek dziedāta dziesma ar Čaka vārdiem *lā asaro logs*. Līdzko atskan viens no pēdējiem pantiem, kurā stāstīts, kā nelaimīgais mīļotājs rauj no kokiem lapas, jo uz tām varētu būt skūpstis vai tavs mats, atskan dzejnieka Ronalds Briedis. Līdzko atskan viens no pēdējiem pantiem, kurā stāstīts, kā nelaimīgais mīļotājs rauj no kokiem lapas, jo uz tām varētu būt skūpstis vai tavs mats, atskan dzejnieka Ronalds Briedis. Līdzko atskan viens no pēdējiem pantiem, kurā stāstīts, kā nelaimīgais mīļotājs rauj no kokiem lapas, jo uz tām varētu būt skūpstis vai tavs mats, atskan dzejnieka Ronalds Briedis.

Šausmīgi karsta vasaras diena. Sveici izmocītie cilvēki tik tikko kustas. Dzejnieks Ronalds Briedis, gaidot tramvaju, no savas patvēries lielveikala ēnā pie skatloga. Pēkšņi viņam blakus uzrodas maza mazitina, krāsaina večiņa ar lakatiņu galvā. Viņa zinātniskā paskatās skatlogā, pēc tam dzejniekā nosaka: – *Spoguļlīti lūkojos, tīri smuka izskats un fiksi aiziet. – Savādi...* – R. Briedis izstāstīja atgadījumu citiem.

– *Varbūt tās večiņas nemaz nebija, – secināja dzejnieks M. Salējs, – gluži kā Bulgakova stāsts par morfinu. Tu vienkārši biji pārkarsis...*

Dzejniece Agita Draguna ieraduma dēļ cēlām priekšmetus mēdz saukt krievu vārdā *kladušķu*. Bērni noklausījušies dara tāpat, bet nezina šo valodu, interpretējot krievu vārdus pēc savas saprašanas. Tā dzejnieces vasarnīcā parādījās saderīgs pāris – *raspodruška* /drūzka dzene vienai reizei/ un *vaņķa sastanķa* /vaņķa vstaņķa – rotaļlieta, kas apgāzta vienmēr pāri ceļas stāvus/.

Literāri fiksējusi K. HELME Ilustrējusi J. Kārklīte

I. Melgailis

KĀ AKĀ IEKRITIS...

Nesen televīzijā intervēja kādu cietušu sievieti, kura pastaigas laikā parkā bija iekritusi akā. Protams, ka viņa bija sadauzījusi malu maliņas, jo iedējā brīdī paguvusi kaut kā aizķerties aiz akas malām. Viņa intervijas laikā vēl bija pārdzīvotā un sāpju satriekta, bet visvairāk viņa šausminājās par to, kas būtu noticis, ja akā būtu iekritis viņas mazais dēliņš.

Lamatas dzīvē var sagaidīt ikvienu un parasti tieši tad, kad esam vismazāk kaut kam tādām jāatavi. Es jau pusi mūža nespēju uzkāpt ne uz viena akas vāka pat tad, ja tas atrodas uz ietves, bet uz gājēju celiņiem tie ir gana bieži. Tas, kurā iekritu es, nebija kuram katram pa kājām.

Bija sniegpaina ziemas diena, četrgadīgā meitiņa brauca ar ragaviņām no kalna. Es ietūmū, bet viņai likās, ka ragavas pietiekami tālu neaizslīd. Aiz mājas esot vēl viens kalniņš, no tā varbūt būs labāka vizināšanās. Brīdām turp un pēc brītiņa bijām maza pauguriņa galā, kas iesāms šķita stāvāks. Atkāpos, lai bērnu iestumtu, uz rokas man bija otra meitiņa – tai vēl vizināties negribējās, jo bija tikai pusgadīnš. Pēkšņi zeme pavērās un es kaut kur iegāzos tādā ātrumā, ka nepaguvu ne iekliegties. Mazulīte palika gulām ienēgā, jo abas ziemas kažokā pa šauro lūku nebūtu iekšā tikušas. Vāks apgrīezās otrādi un uzkrita atpakaļ virsū akai. Paliku tumsā, jutu, ka karājos gaisā, ārā dzirdēju žēlas bērna raudas. Protams, mazā pārbijās, kad māte pēkšņi iekrita zemē un viņu nomet sniegā. Cerēju, ka lielā meita /kā tad – lielā, 4 gadus veca un pirmo reizi tādā situācijā/ kādu pasauks, jo otrā pusē šķita arī citi cilvēki. Nekas nenotika. Kad acis aprada ar tumsu, maniju zem manis dziļumā vidam ūdeni, biju aizķērusies aiz kaut kādiem krāniem. Mēģināju tikt laukā, uztraucos par mazo bērnu, asas sāpes durstīja visas malas. Kad beidzot asrāpos, varēju tikai drebēt, auklēt raudošo sīci un raudāt pati. Otrās meitas nekur nebija. Aizkliboju atpakaļ uz pirmo kalnu. Tur viņa stāvēja, piespiedusies pie sienas, drebēja un raudāja. Jautāju, kāpēc nevienu nesauca palīgā. Viņa atbildēja, ka ļoti nobijusies, redzot mammu pēkšņi iekritam zemē. Viņa domājusi, ka nekad mani vairs neredzēsot.

Mājās iedzērām baldriānus un cukurūdeni. Apskatīju sāpošās vietas – tādus zilumus nebiju nevienam nekad redzējusi. Lielais zilums sākās zem paduses, viskošākais tas bija sēžamvietas mikstumos un beidzās virs ceļa.

Kad nokusa sniegs, aizgāju to šausmu vietu pārbaudīt. Sastumtā paugura galā bija kanalizācijas aka, vāks smuki virsū – nekādas vainas, ja neuzkāpju uz vienas malas. Kopš tā laika šādiem aku vākiemēju ar likumu un arī citus ar savu šausmu stāstu pabridzinu labāk uz tādā nekāpt. Nav jau tā, ka tikai filmās rāda, kā cilvēki iekrīt akā, to varam arī paši uz savas ādas pārbaudīt pavisam pret savu gribu, un bail pat domāt, kā tāds kritiens varēja beigties gan man, gan bērnam.

L. VĪTINA

KĀZAS UN ATKAL... KĀZAS

Vasara un atvaļinājums? Burvīga kombinācija. Smieklī vienā gabalā. Tomēr reizēm pienāk brīdis, kad smieklī vairs nav prātā un lamāties vien gribas. Kad? Tieši atvaļinājuma laikā. Tāpēc arī saku: – *Velns lai parauj visas kāzas!* – Stop... Es to nedomāju par savējām, kas jau gadu desmitu tālā pagātnē, bet gan par tām, ko piedzīvoju aizvadītajā vasarā. Tas notika tā...

Atvaļinājuma laikā kopā ar draugiem nolēmām pāris dienas apceļot Latgali. Citiem vārdiem, pavērot skaisto dabu un paplūcīties vienā otrā ezerā. Domāts – darīts. Kādu sestdienas rītu sēžamies patīkama autobusa braucam uz izraudzīto mērķi. Ap pusdienas laiku nokļūstam Rēzeknē. Tātad pienācis istais brīdis, lai pāpusdienotu. To atgādina arī kurkstošais vēders. Tikai kur? Pat vismazākā ieskrietuve aizņemta. Kas aizņēmis? Dažādo kāzu organizētāji. Pēc oficiālās daļas nepieciešams arī ko uzkost? Pilnīgi pareizi. Bet ko lai darām mēs – ar tiem kurkstošajiem vēderiem? Pieteikt bada streiku? Kādas mulķības. Atliko vienīgi nolādēt kāzas ar visiem kāzu viesiem, kas kāroja iebaudīt ko taustāmu. Tā mēs badojāmies vienu stundu, otru, trešo...

Nākamajā dienā nokļuvām Ludzā. Kādreiz esot pamatīgi degusi. Tomēr so nēlaimi nemanījam. Arī paēst dabūjam istā laikā. Vienīgi atkal kāzas man iegrieza vēl pamatīgāk nekā Rēzeknē. Ka tas notika? Es zaudēju derībās. Sākās ar to, ka mans draugs Alfrēds, viltīgi smaidot, ierunājas: – *Tu redzi to jaunlulātos? Interesanti, cik automašīnu viņu vāgim sekos? Kas ir – saderam... Es saku – astoņpadsmit autiņu. Cik tu? Ko rausties...*

Viņš taču galīgi traks, pie sevis klusībā nodomāju, bet skaļi pavēstīju: – *Protams, ne vairāk kā piecas...*

Izrādījās, aiz jaunā pāra brauca tieši divdesmit labi nomazgātu un tāpēc jo spožāku mašīnu. Es biju spiests atdot savu priekšpēdējo desmitnieku. Tas bija goda jautājums!

Tā visa iespaidā, mājās braucot, ik pēc divdesmit kilometriem pie sevis klusība atkartoju: velns lai parauj visas kāzas. Kas to būtu domājis, ka latgalieši tik bagāti, jo no pirmā skata pavisam parastie cilvēki.

E. JUMAR

REIZ PADOMIJAS PIEROBEŽĀ

Par dažādu karu uzvarētārmijas pārstāvjiem uzvarētā tautu indivīdi zemisku dzinūļu vadīti mēdz izplatīt melnīgus mītus. Pazīstamākie no tiem ir hrestomatizējušies, piemēram, uzvarētāji esot neliela auguma, beiguši specializācijā tās palīgskolas trešo klasi, esot lieli dzīvniekmīļi /neka nešķiroties no *Pedisculus humanus* – nelieliem bezspārņiem kukaiņiem ar dūrēja-sūcēja tipa mutes orgāniem/, viņiem piemērot tā sauktais žaģatas sindroms attieksmē pret spožiem priekšmetiem un – pats absurdaķais apgalvojums! – uzvarētāji esot neglābjami daļā dzimūnā cīnītāji, attiecību sākšanas brīdī īpaši nesaskaņojot ar pagodināto partneri.

Tautā folklorizējušies, šie bezatbildīgie izdomājumi rada gluži greizu vestures spoguļi. Tomēr šie patiesais pastāsts pilnīgi apgāzis safabricētos pekstiņus.

Gandrīz pusgadsimtu pēc Otrā pasaules kara Kurzemes jūrmalciemī tika iecelti sevišķi aizsargājamas jeb aizliegtās zonas godā. Tas radīja arī īpašas attiecības. Piemēram, ikkatram vietējā iedzīvotājam vajadzēja būt gatavam jebkurā diennakts laikā pēc attiecīgo orgānu pieprasījuma uzrādīt personas apliecināšu dokumentu, tā dodot savu ieguldījumu cīņā pret imperiālistu un virsvaldnieku rokaižu tīkojumiem.

Reiz kāds *neuzvarams* robežsargs Mazirbē sastop gadus sešdesmit septiņdesmit gadus vecu aizdomīgu tantiņu ar vēl aizdomīgāku ogu grozu rokā un bargā balsī pavēl: – *Pasport!*

Vietējā iedzīvotāja ir gatava taisnīgajai prasībai. Divus lielākos dārgumus, naudas maciņu un pasī, sieviņa ir rūpīgi noglabājusi. Lai pasei tiktu klāt, uzrunātā sāk pazemīgi citu pēc cita celt augšā apģērba gabalus, kādi nu zvejnieksievai mugurā: jupķi, brunci, apakšsvārkus... To ieraudzīja sarkanarmietis, būdams morāli izturēts un lai izvairītos no iespējamās provokācijas, atmet ar roku un nosauc: – *Ne nado...*²

¹ Pasī!

² Nevajag. (abi – kr. val.)

VIGAS un KANGAS

BEZ VĀRDIEM

K. Auzenbergs

GÜTENMORGENS UN VĒLĒŠANAS

Reiz Gütenmorgens ar Kalniņu sēdēja parkā uz soliņa un dzēra alu. Te viņi ieraudzīja šurp nākam Krūmiņu, bet aiz tā tuvojamies arī parlamenta vēlēšanas.

– Sveiks, Krūmiņ! – iesaucās Gütenmorgens. – Tu zini, ka vēlēšanas tuvojas?

– Protams, zinu, – pat neatskatīdamies, atbildēja Krūmiņš, jo viņš zināja, ka došanās pie urnām nav vairs aiz kalniem.

– Ko darīsim? – bažīgi pajautāja Kalniņš.

– Es, piemēram, savu balsi likšu vairāksolīšanā, – Krūmiņš prata nopelnīt naudu dažādos veidos, un abi draugi to zināja jau sen.

– Par to mēs nemaz nebrīnāmies, – teica Gütenmorgens un savilka seju nicīgā grimasē.

– Par ko tad tu pats balsosi? – Krūmiņš smīnājot jautāja.

– Es balsošu pret, – paziņoja Gütenmorgens, – tāda ir mana politiskā pārliecība!

– Vai tad tā arī var? – Kalniņš izbrīnījās.

– Mierīgi, izvēlas partiju un nobalso pret to. Uz vienu man ir īpašs zobs, – Gütenmorgena sejā parādījās aizvainojuma un dusmu sajaukums, – viņi man tā solīja, tā solīja...

– Kā tad bez solīšanas, – teica Krūmiņš, – tur jau ir tā sāls.

– Zinu, zinu, bet tomēr... Kaut kā pārlieku muļķīgi uzķēros. Tik viltīgi sasolīja... – novilka Gütenmorgens. Kādu brīdi visi trīs sēdēja klusēdami, līdz Kalniņš neizturēja, uztrausās kājās un sāka drudžaini dīdīties soliņa priekšā.

– Bet ko lai es daru? Man patik balsot. Tā ir tāda īpaša diena. Tu, cilvēks, uzliec šlipsi un svinīgā soli dodies uz vēlēšanu iecirkni par kaut ko nobalsot. Nav svarīgi, par ko, galvenais ir process, rodas pat tāda kā misijas apziņa, vai? Tas taču tomēr ir valstiski svarīgi, vai ne?

– Nu, tad ej un balso, – ieteica Gütenmorgens, – ko tu te nē mies.

– Mjā, bet par ko? – Tas bija sauciens pēc palīdzības. – Man negribas kļūdīties un vilties kā Gütenmorgenam. Es gribu izdarīt pareizo izvēli!

– Tas pagaidām vēl nevienam nav izdevies... – Gütenmorgens rezignēti grāva Kalniņa flūzijas, bet Krūmiņš kaut ko atcerējās:

– Ja tev ir trīs konkrētas politiskās vēlēšanās un kādi 10 lati, tad es laikam varēšu tev palīdzēt.

– Ir, ir! – Kalniņš priecīgi satraukts iesaucās.

– Man ir pazīstams viens onkulis, kurš pārdod zelta zivtiņas. Tās nav parastās zelta zivtiņas kā pasakās, bet ar mazliet citu, politisku ievirzi. Tev jānosauc trīs savas karstākās vēlēšanās, un zivtiņa pateiks, par ko balsot. Ir interese?

– Jā, jā, – steidzīgi piekrita Kalniņš, bet Gütenmorgens, to dzirdēdams, tikai nicīgi nospļāvās.

Pienāca vēlēšanu diena, un Gütenmorgens devās balso. Pa ceļam viņš redzēja, kā Krūmiņš izsolē izdevīgi notirgo savu balsi, bet Kalniņš sēž pie vēlēšanu iecirkņa ar akvāriju klēpī un sarunājas ar zelta zivtiņu. Redzētais tikai nostiprināja Gütenmorgena apņemšanos balso. Pret. Piegājis pie vienas no vēlēšanu organizatorēm, viņš pavaicāja, kā lai nobalso nevis par, bet gan pret kādu no partijām. Darbiniece iecietīgi paskaidroja vēlēšanu noteikumus, un Gütenmorgens saprata, ka viņam nekas nesanāks.

– Vai tad tā ir demokrātija? – viņš skaļi pajautāja visam vēlēšanu iecirknim, taču atbildi nesaņēmis, vilies izgāja laukā. Pēc tā visa Gütenmorgenu pārņēma aizvainojums un dusmas, kas nepārgāja līdz pat nākamajai algas dienai.

M. BĒRZIŅŠ

Z. Zaharāna ilustrācija

POST SCRIPTUM

politika pasauli apēd
kā sīseni labības lauku
mēs sēdam vitola ēnā
un mierīgi tukšojam trauku

novakars pilsētas atbalsim
uzliek klusuma žņaugu
gribētos pārtapt par koku
vai kādu sīkāku augu

P. BRÜVERIS

KLUSIE TELEFONI

– Ja muļķi mācās no savām kļūdām, no mācās gudrie?

– No citiem! Rezumējot, viņi mācās muļķiem.

– Kāpēc uz tabletēm ir iespiesta rievā?

– Lai pacientam, kurš tādu nevar norīt, tūlīt varētu ieskrūvēt ar skrūvgriezi.

– Kas ir kalnu tūristi?

– Cilvēki, kuri meklē veidu, kā skaidrāk pārzīņot vasaru.

– Ko vārds *liels dzīvoklis* izsaka turīgam cilvēkam?

– Tas ir tāds dzīvoklis, kur stūrī neuzlikt novietots akvārijs ar nilzirgu.

– Kā uzzināt, vai Krievijā ražotai automašīnai beigusies elļa?

– Paskatīties zem mašīnas. Ja netek, beigusies.

– Kur mūsu basketbolisti spēlē labāk? Uzbrukumā vai aizsardzībā?

– Kazino.

– Kā lien piedzērusies čūska?

– Taisni.

– Kāpēc, neskatoties uz dzimstības augumu mazpilsētās, iedzīvotāju skaits glabājas nemainīgs?

– Tas izlidzinās uz pilsētas pametušo rēķina.

– Ko pasniegt vīram, ja jūsu gatavā vakariņas viņu neapmierina?

– Mēteļi, cepuri un čemodānu...

– Kāpēc operas solisti, dziedot koncertos, nemītīgi šūpojas?

– Pa kustīgu mērķi grūtāk trāpīt.

– Kāpēc buldogam ir plakans purns?

– Izdzīvošanas instinkts šīs sugas sunim ir tik spēcīgs, ka, ja tas ir agresīvs, tas neapstājas, lai apdomātu, kā izvairīties no agresivitāti, tādēļ viņi labprātāk metas uz priekšu, nevis braucošām, bet stāvošām automašīnām.

– Kas ir nāve?

– Stāvoklis, ko ilgu treniņu ceļā spējīgs cilvēks sasniegt, ja apdāvināti pacienti ar mērķi pārtiekot savu ārstu.

– Kā oficiantam konstatēt, vai pasniegtā kafeja bijusi pietiekami stipra?

– Ja, izdzerot pāris malku, klients kļūst raudzīgs, un skaļā, uzstājīgā balsī aicina jūs pie sevis, lai atmodinātu viņa iekšējo kliedzienu. Ja klients klusē un norēķināties, kafeja bijusi pietiekami stipra. Viņš taču atceras, kur nolīcis naudas mērci. Ja domājat, ka esat atnesis kaut kādu kafeju, jebkāda reakcija no klienta puses liecina, ka tā bijusi pietiekami stipra. Ja atrodas galda tukšu krūzīti – kafeja ir bijusi! Vai tā ir būs? Padomājiet, vai, jautājot par kafiju, vispār gribat uzzināt to, ko uzzināsi, ja klients ir neapmierināts? Jūs neapmierināts, nemaz neatrodas jūsu kognitīvā zonā, tādēļ ir nepieciešams disonanses verbāli telpiskajā vērtību skalā, lai atgrieztos meditatīvā stāvoklī, kā par kafiju, redzot mērķējot vēl dziļākā uzmanības biežumā un atrašanās apziņai merkantili atbildi uz šo jautājumu.

I. Melgailis

MŪSDIENU TEHNOLOĢIJAS

No skolēnu domrakstiem

- Bez telefona pilsēta pārvēršas par neizbrienamiem džungļiem.
- Cilvēki bezrūpīgi lieto ledusskapjus, pat neaizdomājoties, ka tieši tie bojā vidi un traucē dzīvot.
- Pateicoties televizoram, mēs realitāti esam sākuši uztvert kā nerealū.
- Jau kopš akmens laikmeta cilvēki pilnveido savas tehnoloģijas, cenšoties radīt mākslīgo intelektu.
- Pateicoties internetam, vairs nevajag rakstīt garas vēstules.
- Cilvēki vienmēr atšķirsies no mašīnām, arī tad, ja, uzmetot aci, to nevarēs pateikt.
- Kamēr tehnika palīdz dzīvot, neviens nedomā par to, ka abojājoties neviens vairs nezinātu, ko darīt.
- Galu galā tehnika mūs novedīs atpakaļ alās.
- Pateicoties tehnikas progresam, esam pieteikuši karu dabiskajai atlasei, bet daba nesnauž.
- Tagad viss, kas nav motorizēts vai elektrizēts, uzskatāms par eksotiku.

LATVIEŠU KLASIĶI

No skolēnu domrakstiem

- Rainim patika aizņemties sīžetus no citiem pazīstamiem autoriem.
- Aspazijas dzeja ir maiga, jo viņa bija sieviete.
- *Skrodeņdienas Silmačos* ir pirmais latviešu bestsellers.
- Pirmās latviešu lugas bija vācu.
- Bērniībā man lasīja priekšā Plūdoņa dzejoļus, bet es nemaz nezināju, ka tā ir dzeja.
- Poruka klasiskā mīlas dzeja ir īsts latviešu klasiskās mīlas dzejas paraugs.
- Ziemeļnieks visu, ko jūta pret sievietēm, uzticēja saviem dzejoļiem.

DZEJAS STUNDA

Skolēni par dzeju un dzejniekiem

- Saule ir tikai tāds dzejas tēls.
- Plūdonis rakstīja par skujīņām.
- Dzejnieks nemīlēja vasaru, jo viņa laikā nebija vasaras brīvdienas.
- Dzejnieks dzīvoja nepareizajā laikā, tāpēc nomira nepazīts.
- Aspazija sāka ļoti labi, bet beidza ar parastiem mīlas dzejoļiem.
- Romantiķi savā dzejā noklida tālu no reālās pasaules.
- Pirmās atmodas laikā pamodās un sāka rakstīt daudzi dzejnieki.
- Agrāk dzejoļus varēja atšķirt pēc atskaņām, bet tagad var rakstīt, kā pagadās.
- Labākie dzejoļi padodas mazliet slimiem cilvēkiem.
- Labs dzejnieks parasti sabiedrībā neiederas.
- Dzejas pasaule radikāli atšķiras no tā, ko redzam ikdienā.
- Padomju varas gados daudzi dzejnieki rakstīja tā, kā vajadzēja, bet pārējo noslēpa atvilktnē.
- Kultūras mantojums ir visi tie dzejoļi, kurus dzejnieks pirms nāves paguvu pierakstīt.

FIZIKA UN ĶĪMIJA

Izraksti no kontroldarbiem

- Molekula sastāv no mazākajām vielas daļiņām, ko savieno difūzijas.
- Atomu veido haotiski riņķojoši elektroni.
- Visa dzīvā un nedzīvā radība sastāv no kaut kādas vielas.
- Ja tējā ieliek cukuru, tad difūziju varēs novērot tikai pēc garšas.
- Reaģējot savā starpā, vielas izdala aukstumu vai siltumu, kas nozīmē to pašu, kas enerģijas noplūde.
- Noplūdušu enerģiju var savākt un izmantot savā labā, bet ar lietderīgu noplūdināšanas pētījumiem nodarbojas zinātnieki, tehniķi un inženieri.
- Gravitācija nav atkarīga no jūsu svara, bet no tā, uz kuras planētas atrodaties.
- Arī neredzamās vielas iespējams nosvērt, jo tās ir gāzveida stāvoklī.
- Ledus, tvaiki, migla un lāstekas ir viena un tā paša ūdens dažādi agregātstāvokļi.
- Pilēšanu sauc par ūdens kondensēšanos.
- Karstums liecina par notikušu erekciju.

No skolēnu darbiem izrakstījuši: A. KRAUZE, M. VIEDĀ, R. BĒRZKALNIS

TERMINU SKAIDROJUMI

No Latviešu Konversācijas vārdnīcas un 20. gs. sākuma mācību literatūras

- Maska** – ir no papīra, papes vai citas kādas vielas mākslīgi iztaisīts liels ģimis, kuru aizliek priekšā, lai ģimi padarītu nepazīstamu.
- Istabas ģimnastika** – kārtīga miesas vingrināšana, ciktāl to var izdarīt istabā bez daudz aparātiem.
- Manēža** – plašas apjuntas telpas lielākās pilsētās, kurās māca jāt iesācējus, kā arī iejāj jaunus zirgus un arī vispār izdara mazus jājienu pie lietai.
- Kauls** – viscietākā miesas daļa, kura noder citām miesas daļām par stuti, kā arī sargā glīvākās un jūtīgākās miesas daļas, piem. smadzenes.
- Kēpa** – sk. latv. tautas ēdieni.
- Šlampa** – krona muiža ar novadu Kurzemē, Tukuma apr.
- Krūts, sieviešu** – sk. pups.

Guadrās grāmatās ieskatījies SLATA

VĒSTURISKS IESKATS LATVIEŠU VALODAS EKSĀMENĀ

Manam dēlam ir acis *pejuka* krāsā. (*pelēkā*)
Es laimīgi *pārvedu* bērniību. (*pavadiju*)
Mūsu balkons ir *aizkauts*. (*aizkrauts*)
Vannas istabā tek *vārīts* ūdens. (*karsts*)
Es mācišos *uz pārdevēju*. (*par pārdevēju*)
Uz balkona es *audzinu* puķes. (*audzēju*)

Es strādāju par *māsu*. (*medmāsu*)
Dzejoļi mani miegu rada. (...)
Bērniībā es gribēju kļūt par *mācītāju*. (*skolotāju*)
Skolā es *lasīju* no galvas daudz Puškinu. (*mācījos no galvas*)
Mans vīrs lasa *rumāņus*. (*romānus*)
Pušķins ir mans *mīļākais*. (...)

Svētā Pētera bazilikā Romā ik dienas apmeklē aptuveni 30 tūkstoši apmeklētāju, bet svētkos pat līdz 70 tūkstošiem. No tiem apmēram 10 procenti zēli košļājamo gumiju. Daudzi pielipina to pie marmora sienām un dažādos mazāk pamanāmos nostūros, tā bojādami ārkārtīgi vērtīgu mākslas darbus.

Lielbritānijā veikto pētījumos atklājies, ka vīriešu gaume attiecībā uz sievietēm ir atkarīga no tā, cik viņi ir izsalkuši. Žurnālā *British Journal of Psychology* publicētajā pētījumā secināts, ka izsalkušam vīrietim pievilcīgāka šķitīs apaļīgāka sieviete.

Zooloģiskā dārza darbinieki Šveices finanšu centrā Cīrihē šajā karstajā vasarā baroja dzīvniekus ar saldētām ogām, gaļu un kauliem, lai tie varētu izturēt karsto tveici. – *Saldējums vismaz uz laiku dod dzīvniekiem iespēju atvēsināties*, – norāda zooloģiskā dārza pārstāvji.

Krievu lingvists Aleksandrs Dragunkins izdevis sensacionālu /Krievijai/ grāmatu, par kuru tuļņ sāks runāt kā par apvērsumu gan zinātnē, gan sabiedriskajā apziņā. Viņš veicis kolosālu gadsimta atklājumu: visas pasaules valodas cēlušās no senkrievu valodas, bet visas tautas – no senslāviem.

Interneta enciklopēdijā *Encyclopedia of the Nation* Igaunijas prezidents parādīts kā tumšādains vīrietis ar papluku galvasvidu. Izpētīt tuvāk, izrādījies, ka fotogrāfijā redzams Etiopijas premjerministrs Meless Zenavi. Kļūda acimredzot radusies tāpēc, ka enciklopēdijā tūdaļ pēc *Estonia* seko *Ethiopia*.

Kanādas rokgrupas *Pandomonia* 43 gadus vecā soliste Šerija Lea Leirda apgalvo, ka esot slavenās Merilinas Monro reinkarnācija. Viņas uzskatus atbalsta psihiatrs Adrians Finkelšteins no Malibu, kurš hipnozes seansa laikā esot pilnībā pārliecinājies par viņas vārdu patiesību un tādēļ uzrakstījis grāmatu *Merilina Monro atgriezās. Dvēseles izdziedināšana*.

Kanādā sākuši ražot saulšķānās biksītes ar iestrādātu ultravioleto staru reģistrators. Kolīdz biksīšu īpašnieks vai īpašniece saņem lielu Saules devu, tiek dots signāls, ka laiks pārcelties ēnā.

Kāds vīrietis, kurš tika meklēts par 95 dažādu noziegumu izdarīšanu, tika aizturēts Korčulas salā /Horvātija/. Arestētais uzaicinājis policistus uz kafiju un, ejot maksāt rēķinu, aizmucis pa sētas durvīm.

Tallinas vecpilsētā kāds pāritis ielavījies vecā, neapdzīvotā ēkā, lai nodotos mīlas priekiem. Pašā karstākajā brīdī grīda zem jaunās dāmas ielūzusi un viņa iekritusi 2,5 metrus dziļā pagrabā telpā. Sieviete nogādāta slimnīcā.

Kompānija *Lewis* paziņojusi, ka pasaules dārgākie džinsi glabājas speciālā seifā Sanfrancisko /ASV/. Šo seno zeltāču darba bikšu vērtība patlaban ir 125 tūkstoši dolāru. Pirms 137 gadiem ražotie džinsi nejauci atrasti Nevadas štatā zemes rakšanas laikā.

Itāļu zemnieks Primo Barnabē izaudzējis vairāk nekā piecus metrus garas saulespuķes. – *Ar ko jūs tās mēslojat?* – *Ar vīnu*. – Iespējams, viņš runā taisnību, tikai neviens netic tik vieglprātīgai rīcībai un nemēģina šādu eksperimentu atkārtot.

Irījā kūdras purvā kāds ekskavatorists atradis psalmu grāmatu. Zinātnieki lēš, ka tā varētu būt 1000 gadu veca. Skeptiķi domā – viltojums, jo tā bijusi atvērta lappuse, kur aprakstīts, kā Dievs uzklausā sūdzības par citu tautu centieniem iznīcināt Izraēlu. Izklausās pārāk mūsdienīgi.

Norvēģu žurnālists Bjērns Benkovs nopelnījis lielu naudu, gan Norvēģijas, gan Zviedrijas laikrakstos publicējams intervijas ar datorprogrammatūras kompānijas *Microsoft* dibinātāju Bilu Geitsu un pirmās formulas autobraucēju, *Ferrari* komandas pilotu Mihaelu Šumaheru. Vēlāk atklājies, ka interviju varoņus viņš nemaz nepazīst un nekad ar tiem nav runājis.

Kīnas pētnieki cenšas noskaidrot senā filozofa Konfūcija pēctečus. Šim nolūkam Pekinas Ģēnu institūts izveidojis DNS datu bāzi. Pāris nedēļu laikā pieteikušies vairāk nekā trīs tūkstoši interesentu, lai pārbaudītu, vai viņiem gadījumā nepiemīt izcilā domātāja ģēni.

Indijas prezidents A. P. Dž. Abdulkalams publiski atzinies, ka jau 50 gadus nav redzējis nevienu filmu. – *Ar tumsonību gan nevajadzētu lielīties*, – komentē kinokritiķi.

Pasaulē ir ne mazums precedentu, kad ēkas ar biedējošu vēsturi maina savu statusu. Leģendām apvīto Eiropas lielāko ciетumu – Sanktpēterburgas *Kresti* – grasās pārveidot par viesnīcu un izklaides kompleksu. Iedomājieties sevi tūrista lomā: – *Man, lūdzu, vienvietīgu numuru ar parašu*.

Zimbabvē izsludinātajai naudas maiņai tiek dots pārāk īss laiks. Veikalos izpirka visas pēdējās laukos – lopus, kurus pēc tam nebija kur tūlīt Kabatas pilnas ar naudu! Pirmo reizi valsts vēsturē neviens zaglis un laupītājs netikoja pārsvešas naudas, jo pašiem savu nebija kur likt.

Vācijā pēdējā laikā saradušās sievietes rudiem matiēm. Pie tā vainojams Hamburgas seksologs Vernerš Habermēls, kurš nācis klajā ar paziņojumu, ka sarkanmatainās dāmas esot seksuāli visaktīvākās.

Austrijā par godu iznākušajai grāmatai par niršanu sarīkota preses konference zāles ēdā. Žurnālistiem izsniegts ne tikai niršanas ekipējums, bet arī ūdensizturīgs papīrs. Šajā preses konferencē neviens no runātājiem nekad nav ūdenī.

Tirgotāji vienmēr ļoti pelnījuši. Diemžēl vislielākie ienākumi gūstami no cilvēku tirdzniecības. Loģiski – narkotikas var pārveidot tikai vienu reizi, bet cilvēkus... Statistika liecina, ka cilvēku tirdzniecības gada apgrozījums ir 1 miljardi latu.

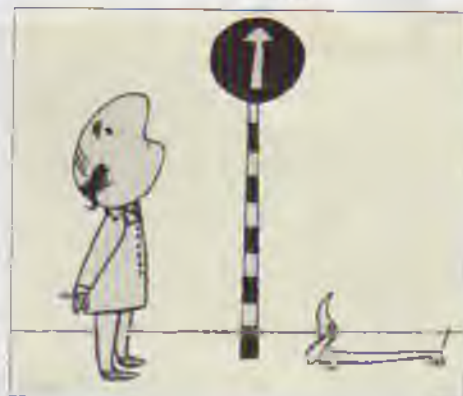
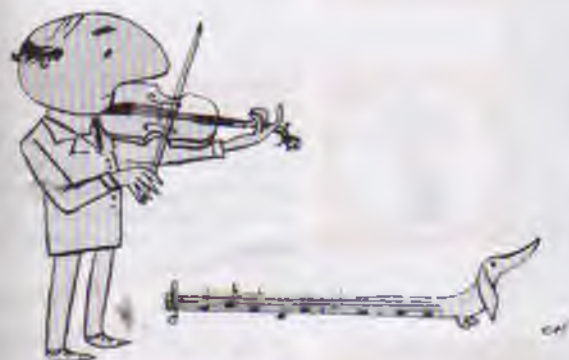
Pēc laikrakstā publicētās ziņas, ka Svālbārensalā Norvēģijā veidos sēklas banku, ātri varam redzēt, ka vīrieši no daudzām pasaules valstīm piedāvās savu spermā. Galu galā atklājās, ka patiesībā apakšzemē, 70 metru dziļā betona alā glabāsies 1,5 miljardi augu sēklu.

To, ka sarkanvīns ir veselīgāks nekā baltais, pierādījuši nevis mediķi, bet žurkas. Itāļu zinātnieki brūvējumu izmēģinājuši uz šīm dzīvniekiem. Žurkas, kuras baudījušas sarkanvīnu, ir daudz aktīvākas un atraktīvākas par baltvīna cienītājam.

Pasaules preses izdevumos visvairāk raksturotais cilvēks ir Vācijā dzīvojošais anglis izgudrotājs Rodžers Filds. Par viņu rakstījis 829 preses izdevumi 55 valstīs. – *Mēs netiekam no viņa vajā, vajadzēja nopublicēt kaut vai daļu no viņa rindīņas*, – stāsta laikrakstu un žurnālu redakcijas. Tagad arī DADZIS viņu pēdās...

Viens no pasaules bagātākajiem cilvēkiem Vorens Bafets dzīvo necilā rezidencē ASV Meksikas pavalstī. Pēc veikala apmeklējuma viņš apskatījis parādās desmit pilnīgi vienādi uzvalki. – *Kādam laiciņam pietiks. Man nepatīk repetitīvs*, – viņš saka.

KONKURSS

Kādi literāri personāži attēloti lejā redzamajās karikatūrās?
Pareizo atbildžu īpašnieki saņems DADŽA abonementu vienam mēnesim.
Atbildes sūtiet pa pastu līdz šā gada 25. septembrim.
Ieskaitītas tiks tikai tās atbildes, kas pienāks laikā /pasta zīmogs – 25. septembris/.
Iepriekšējā konkursa pareizās atbildes: franču ārsts Giljotīns un grieķu filozofs Diogēns.

SAVAS KARIKATŪRAS DADŽIM UZTICĒJIS POĻU MĀKSLINIEKS Ē. LIPINŠKIS

LIRISKAIS HOROSKOPS

Auns 21.III – 19.IV

legansts svinībām nebūs jāmeklē. Kamēr pie citu durvīm kļauvēs mūzas, pie jūsējām Dionīss. Tāpēc visas liriskās piezīmes jūs pārpratisiet un kāda dzejnieka spalva ar jūsu palīdzību attapsies tai pilnīgi nepiemērotā vietā.

Vērsis 20.IV – 20.V

Kāds autors, tāda mūza. Savējo tomēr meklējiet mājās. Tā, kura pieteicās gaidīt jūs krogā, tikai piepelnās pensijai.

Dvīņi 21.V – 21.VI

Slikta pašsajūta liecina par to, ka jūs pārņēmusi liriska iedvesma. Laba pašsajūta liecina par to, ka jūs pārņēmusi liriska iedvesma. Tieciet vajā no mūzas, un viss atkal būs pa vecam.

Vēzis 22.VI – 22.VII

Spalvas turēšanai vajadzīgs kas piemērotāks par spilēm. Kad gan tas jūs ir atturējis no pašapliecināšanās?

Lauva 23.VII – 22.VIII

Ne jau visas mūzas iedvesmo uz dzejas rakstīšanu. Dažas sakarina uz ausīm makaronus un pazūd. Kā nekā arī vēlēšanas nav aiz kalniem. Neskumstiet, izmēģiniet kādu jaunu spageti recepti.

Jaunava 23.VIII – 22.IX

Talantīgi uzrakstīts scenārijs vēl nenozīmē to, ka tuvinieki piekritīs tēlot viņiem atvēlētās lomas. Ķeriet uz izbrīnu! Šekspīra vārsmas neviens taču nebūs gaidījis.

Svari 23.IX – 23.X

Mūsu sūtība ir iedvesmot, un vārds ir asāks par zobenu. Tāpēc izvēlieties rūpīgāk, kam atgādināt, ka dzejolišus neskaīta tikai Ziemsvētkos pie eglītes!

Skorpions 24.X – 21.XI

Dzejas maratons nav domāts sprinteriem. Ja Satīru nenokersiet pats, viņš nokers jūs. Un vēl, ja Rainis nav jūsu stilā, aizņemieties no Ādamsona *Sapņu pīpi*, un dzejas dienas būs izdevušās.

Strēlnieks 22.XI – 21.XII

Ja Rainis jūs nav apciemojis, nebēdāji! Mirušos nēgriezīši. Baudīt viņa dāvanas augļus neviens taču nevarējis.

Mežāzis 22.XII – 19.I

Ar iedvesmu ir tieši tāpat kā ar ragiem. Tikko vienus met, otri ataug. Starplaiķis atkal varat mēģināt nokļūt līdz mežam un pasēņot.

Udensvīrs 20.I – 18.II

Kam citam, ja ne jums zināt, ka, lai atvērtu gara acis, spiritismu nav jānodarbo. Jums svarīgāk paturēt prātu latviešu tautasdziesmu darba izbīdās, rokas darba bijās.

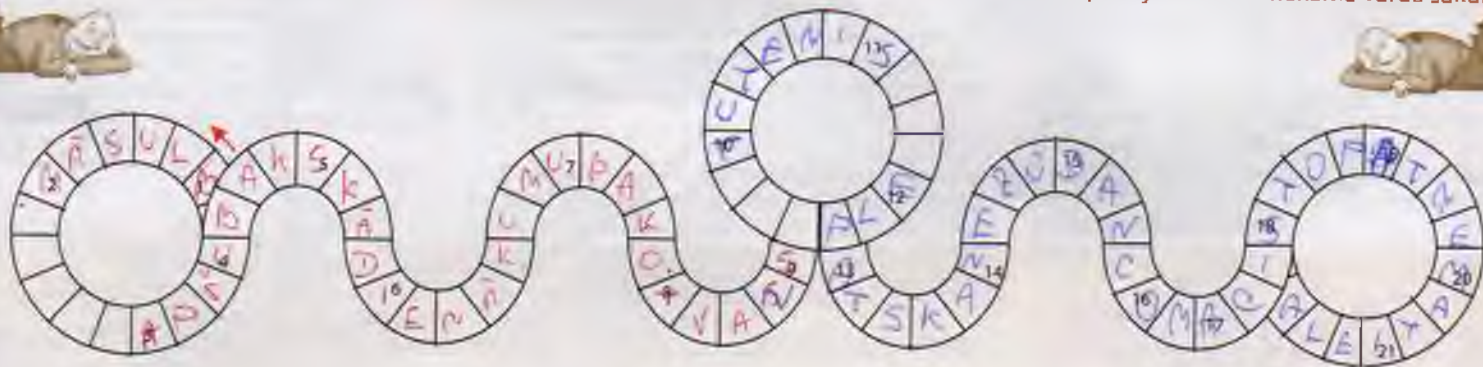
Zivis 19.II – 20.III

Mūzas kļuvušas vēsas? Nesiet tik izvēlīgs, gan jau kā aplaimos. Atcerieties – deviņdesmit procentu darba un desmit procentu talanta.

Ar mūzām komunicējusi HERBIRBĪ

Krustvārdu mīkla *Slieka*

Vārdi mīklā jāraksta viens aiz otra. Vārda pēdējais burts ir nākamā vārda sākums.

ATRODI DADZI!
ATRODI DADZI!
ATRODI DADZI!
ATRODI DADZI!

ATRODI DADZI!

ATRODI DADZI!

ATRODI DADZI!

GRŪTI IERAUGĀMS?

Abonē ^ķ un viņš pats atnāks pie tevis!

^ķ Ls 0,50 mēnesī, Ls 6 pusgadā, Ls 11 gadā.

NĒ -SLEPTAI REKLĀMAI

